

CARE ESTE ZIUA DE ODIHNĂ?

Moto: „Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale...El hotărăște din nou o anumită zi, Astăzi, spunând în David...,„Astăzi dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!...Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale. Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceasta....” – Evrei 4:4-11, Biblia București 2001.

Calea Creștină
2016 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro

CUPRINS

CAPITOLELE:

PAGINA:

1. Ce este sabatul și cu ce scop s-a dat?	5
2. I-a fost dată lui Adam și urmașilor lui, porunca despre sabat?	6
3. Poate primi cineva viața veșnică fără a ține sabatul?	12
4. La cine a fost dată legea, ce includea ea, și cu ce scop a fost dată?	13
5. Există o diferență între decalog și restul poruncilor; o diferențiere a legilor (morală, a jertfelor, alimentară, sanitară, etc.)?	15
6. Suveranitatea lui Dumnezeu	24
7. Sabatul în Noul Testament	30
8. Sabatul și tradiția	33
9. Sabatul și adunarea (biserica) creștină	35
10. Texte interpretate în mod greșit	38
11. Un sabat liberalizat sau unul spiritual?	56
12. Texte care indică că toată legea, printre care și decalogul cu sabatul au fost abrogate	58
13. Care sunt consecințele dăunătoare ale obligativității respectării sabatului?	64
14. Care este legământul cel nou și în ce constă acesta?	67
15. Care este legea lui Cristos?	70
16. Care este Ziua Domnului pentru creștini?	75
17. Care este însă ziua sabatică, obligatorie pentru creștini?	85

Notă:

Citatele Biblice sunt scrise cu text **bold**, iar alte citate sunt scrise cu text *italic*. Citatele sunt puse în ghilimele „”, iar parafrazările unui text biblic sau a unei părți din text, cât și anumite expresii teologice care nu apar în Biblie sunt încadrate în: ‘’.

Dacă nu se face nici o mențiune, citatele biblice sunt luate din (BC) Biblia Cornilescu sau (BCR) Biblia Cornilescu Revizuită.

Siglele altor traduceri la care se face referire în acest material:

SS 1874 - Sfânta Scriptură tipărită la Iași în 1874.

CLV - Noul Testament din 1993 (Christliche Literatur-Verbreitung).

NW - Traducerea Lumii noi a Sfintelor Scripturi (2006).

NTTC - Noul Testament traducerea contemporană (1998).

NTR - Noua Traducere românească (2007).

NTTF - Noul Testament Traducerea Fidelă.

SCC - Scripturile Calea Creștină.

Prescurtări:

n.s. - notă de subsol.

d.C. - după Cristos.

V.T. - Vechiul Testament.

N.T. - Noul Testament.

Introducere:

Majoritatea oamenilor cunosc relatarea Biblică despre facerea lumii, în șase zile, și cum Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. Dumnezeu a poruncit poporului Israel să se odihnească în a șaptea zi, adică sâmbăta, și să țină astfel sabatul (odihna).

Însă problema care se ridică este dacă creștinii se află sub incidența acestei porunci, și dacă nu, atunci care este ziua de odihnă pentru ei? Problema este că unele culte, țin ziua de odihnă: duminica, altele sâmbăta, (musulmanii = vinerea), având în vedere acest lucru, se ridică întrebarea: Care este Ziua de odihnă pentru creștini? Există în Noul legământ o zi pe săptămână obligatorie pentru creștini?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, vom dezbate în continuare în lumina Bibliei, în mai multe capitole, răspunsul la aceste întrebări, precum și răspunsul la alte întrebări.

1. Ce este sabatul și cu ce scop s-a dat ?

Sabatul este o zi de odihnă, cuvântul sabat, în limba ebraică: „**shavṛth**”, înseamnă «a se odihni, a suspenda, a înceta». Acest termen își are rădăcina în cuvântul ebraic: „**šebet**”, verb care în toate formele gramaticale ebraice, înseamnă: oprire, repaus, sistare, odihnă. În Vechiul Testament acest cuvânt descrie o anumită perioadă de timp: o zi sau mai multe, sau un an. Astfel o zi de odihnă pentru evrei era a șaptea zi, care începea de vineri seara la apusul soarelui și dura până sâmbătă seara la apusul soarelui; acesta era sabatul săptămânal (Exod 20:8-10). Mai existau și alte zile de odihnă, în afara de cea de a șaptea. Acestea erau în special cu ocazia unor sărbători (Levitic 23:7,8,24,27,32,39; Numeri 28:16-18,25,26; 29:1,7,12). Există și anul sabatic, adică tot al șaptelea an, rămânea ne-lucrat (Levitic 25:1-7); și tot la fel, anul jubileu, adică al cincizecilea an (Levitic 25:8-12).

Însă în continuare să vedem cu ce scop s-a dat sabatul săptămânal:

I. Acesta s-a dat ca un semn special și distinct, între poporul Israel cu care Dumnezeu a făcut un legământ și Iehova Dumnezeul lui Israel, prin urmare acesta nu era dat pentru toate națiunile (Exod 31:12-17).

II. Sabatul le aducea aminte evreilor, de faptul că Dumnezeu s-a odihnit la creere (Exod 20:10-11; 31:17).

III. Un al treilea motiv era, că ziua de odihnă le aducea aminte iudeilor, de faptul că au fost robi și fără odihnă în Egipt, de unde au fost eliberați de Dumnezeu (Deuteronom 5:15). De aceea ținerea sabatului, era strâns legată de poporul Israel (Exod 34:4,10,28), singura națiune căreia i s-a ordonat să îl respecte.

2. I-a fost dată lui Adam și urmașilor săi porunca despre sabbat ?

După unii această poruncă de a ține sabbatul (ziua a șaptea de odihnă = de vineri seara de la apusul soarelui până sâmbătă seara la apusul soarelui), s-a dat de la creație; și, prin urmare ea este obligatorie pentru toată rasa umană, pentru totdeauna. Însă se ridică întrebarea: **susține Biblia o astfel de idee?** Unii afirmă, cu tărie, că da; ei aduc ca argumente următoarele texte:

Geneza 2:2-3 „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.”

Este adevărat că Dumnezeu după cele șase zile ale creației, în ziua a șaptea s-a odihnit de lucrarea lui. Aceasta nu a însemnat însă că era obosit, căci El nu obosește și nu poate fi golit de putere (Isaia 40:28), ci efectiv, sfârșind lucrarea creatoare, a contemplat-o văzând că toată era foarte bună (Geneza 1:31), și a lăsat ca lucrurile create, să-și urmeze cursul, conform legilor pe care El le-a fixat pentru univers (Psalm 148:3-6) și pe care le susține prin Spiritul Său (Fapte 17:25; Apocalipsa 4:11).

În general se dau următoarele interpretări la ziua a șaptea când s-a odihnit Dumnezeu: Unii declară că zilele de creere precum și ziua a șaptea, au fost epoci de o mie de ani, argumentând cu 2Petru 3:9; alți cercetători susțin chiar că a durat mai multe milenii (unii spun: 7 mii de ani), sau chiar milioane de ani, argumentând cu Psalm 90:4, unde 1000 de ani umani sunt la Dumnezeu ca o strajă de noapte, adică 3 ore).

Însă aceste interpretări ar contrazice alte pasaje din Biblie, unde sunt prezentate zilele de creere, cât și a șaptea zi de odihnă a lui Dumnezeu, din punct de vedere pământesc că au fost de 24 de ore, deoarece Biblia compară a șaptea zi de odihnă, când s-a odihnit Dumnezeu cu ziua sabbatului poruncită ulterior Israelului (Exod 20:10-11; 31:17)¹.

Da, cu toate că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea și a binecuvântat-o (Geneza 2:1-3), El nu a poruncit lui Adam și soției lui

¹ Pentru a dovedi științific că pământul are doar o vechime de câteva mii de ani, vezi site-ul: www.Creation.com

Eva să celebreze, tot la șapte zile, o zi de odihnă.

Până în Exod 16, Dumnezeu nu face vreo aluzie la sabat pentru oameni. Sunt oameni care afirmă că chiar înainte de Moise, oamenii au respectat sabatul, mă întreb pe ce bază Biblică face această afirmație? Căci relatarea Biblică lasă să se înțeleagă că Adam și Eva nu au primit decât următoarele porunci consemnate în Scriptură: 1) De a se înmulți, de a umple pământul și de a-l supune, și a stăpâni orice viețuitoare (Geneza 1:28); 2) De a lucra și a îngriji² grădina Edenului (Geneza 2:15); 3) De a mânca din orice pom, cu excepția pomului cunoștinței binelui și a răului (Geneza 2:16-17).

Prin urmare, în Eden nu s-a dat vreo poruncă referitoare la un sabat săptămânal sau de alt fel. Pur și simplu având porunca de a umple pământul și de a-l „supune”, ei nu aveau vreo interdicție de a lucra, de a culege fructe din pomi, în vreo zi anume. Ei se odihneau când se simțeau obosiți și lucrau când credeau de cuviință.

Astfel a spune că Dumnezeu a poruncit lui Adam și Eva să țină sabatul, înseamnă a face o afirmație fără acoperire, și a spune ceea ce Biblia nu declară.

Un alt argument folosit de cei ce susțin sabatul este faptul că Avraam a păzit poruncile lui Dumnezeu, și deci și sabatul, spun ei. Ei argumentează cu Geneza 26:5, unde se spune: „**Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.**” În acest text nu se spune că Avraam a păzit sabatul; ci, că a păzit ce i-a cerut Dumnezeu. Ori Dumnezeu i-a dat mai multe porunci și legi, ca de exemplu: porunca de a ieși din țara sa și a merge într-o țară pe care Dumnezeu i-o va arăta (Geneza 12:1); legea cu circumcizia (Geneza 17:10-14); porunca de a jertfi pe fiul său Isac (Geneza 22:1-2); și cu siguranță a

² În Biblia Cornilescu se spune că lui Adam i s-a dat grădina Edenului, s-o lucreze și s-o „**păzească**”. Unii susțin că e vorba de o păzire de Diavol. Însă sensul cuvântului ebraic și cel grecesc din Septuaginta, poate fi „**s-o păzească**”, însă poate fi și de: „**să o păstreze**” sau „**să o păstreze pentru sine**”, vezi KJV, NKJ, NAS (comp. cu Psalm 115:16). În traducerea NW i se dă sensul de: „**să o îngrijească**”. Cu siguranță că indiferent care este sensul, chiar dacă e „**s-o păzească**” e vorba de a o administra corect, nu de a o păzi de vreun pericol, spiritual sau fizic, Dumnezeu le-a dat-o în administrare, și nu-i avertizat de vreun pericol cum și-ar putea închipui cineva, deoarece totul atunci era perfect și drept (comp. Deuteronom 32:4; cu Ezechiel 28:12-15; vezi și: Psalm 111:7a; Ecclziast 3:14).

păzit legea dată și transmisă prin Noe descrisă în Geneza 9:4-7, care cuprindea porunca de a nu mânca sânge, de a nu ucide și de a fi roditori pe fața pământului.

Însă Avraam nu a păzit porunca de a ține sabatul, deoarece el nu a primit porunca de a ține sabatul. A spune că Avraam a ținut sabatul, înseamnă a susține ceea ce Biblic nu spune. Faptul că Avraam a ascultat de poruncile lui Dumnezeu nu înseamnă că a ținut sabatul; căci, de pildă, despre Noe s-a spus că era un om drept, ceea ce implică faptul că a ascultat de poruncile lui Dumnezeu dar aceasta nu înseamnă că a ținut circumcizia. De ce? Pentru că circumcizia nu a fost dată decât de la Avraam. (Geneza 17:10-14).

O dovadă în plus, este faptul că sabatul a fost dat prin Moise la sute de ani după Avraam (Exod 16:4-30), după cum vom vedea în continuare:

Există dovezi că Adam, Noe, Avraam și patriarhii nu au ținut sabatul?

Din Cuvintele lui Dumnezeu, reiese că Adam și Eva puteau lucra în fiecare zi, în Geneza 2:15-17 BCR se precizează: „...I-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. **DOMNUL Dumnezeu a poruncit omului, spunând: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci...**” Dumnezeu nu-i interzice să lucreze grădina și să culeagă fructe în ziua a șaptea, prin urmare deci Adam nu a primit poruncă de a ține ziua a șaptea. Acest lucru este subliniat și mai bine după căderea în păcat, când Dumnezeu I-a spus lui Adam următoarele: „**Și lui Adam i-a zis:...Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în TOATE ZILELE VIETII TALE.**” (Geneza 3:17). Deci Dumnezeu declară clar, că Adam și urmașii lui **vor putea munci în toate zilele**, fără a ține vreo zi de odihnă specială. Aceasta nu înseamnă că ei urmau să nu se mai odihnească; ci, ei se odihneau când au dorit, fără a avea vreo poruncă specifică în această privință. Acest lucru reiese și din relatarea cu Noe, care a primit poruncă să construiască arca, fără ca Dumnezeu să-i interzică vreo zi în care să nu lucreze (Geneza 6:13-22).

În vechime există multe exemple de oameni credincioși care au fost oameni ai lui Dumnezeu, chiar prieteni cu Dumnezeu, fără a ține sabatul, ca de pildă: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isac, Iacob, Iosif, etc. (Evrei 11:4-22; Iacob 2.23). Astfel credincioșii care au trăit înainte de Moise, nu au primit vreo poruncă de a ține sabatul, cu toate că au

avut ocazia să primească această poruncă. De pildă Noe, când a construit corabia, Dumnezeu putea să-i spună să nu lucreze la corbie în ziua a șaptea dar nu i-a spus (Geneza 6:13,14). De asemenea, după potop, Dumnezeu a dat porunci lui Noe și urmașilor acestuia, fără a menționa vreo zi de odihnă (Geneza 9:1-6). Și Avraam care a fost prietenul lui Dumnezeu, a primit porunci; ca de exemplu, cea despre circumcizie, fără a primi vreo lege despre o zi de odihnă (Geneza 17:10-14). Da, a existat o perioadă de timp, când oamenii cu toate că au avut o bună relație cu Dumnezeu, nu li s-a poruncit să țină sabatul; astfel aceștia vor primi viață veșnică fără a ține sabatul.

De unde mai putem știm că aceștia nu au ținut sabatul? Există mai multe dovezi în acest sens, după cum urmează:

- Prima dată când s-a poruncit ținerea zilei de sabat este în Exod 16:4-30, când poporul Israel era în pustie și se hrănea cu mană. Observați ce spune textul: **„Domnul i-a zis lui Moise: „Iată că voi face să plouă pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea. În ziua a șasea, când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi... Și Moise le-a zis: „Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți din fiert și păstrați până a doua zi dimineța tot ce va rămâne!”** De unde știm că poporul Israel nu a știut de sabat mai dinainte? În v.27 se precizează: **„...în ziua a șaptea unii din popor au ieșit să strângă mană și n-au găsit...”**. Este clar că oamenii de atunci nu aveau o cunoștință clară despre ziua de sabat, nu erau obișnuiți cu ea, și de aceea au călcat-o; dar după ce li s-a repetat, ei au respectat-o (v.30). Ba mai mult, în v.29-30 se spune: **„Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește. Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.”** Din text observăm următoarele: **„Domnul v-a dat Sabatul”**, deci sabatul a fost dat lor poporului Israel de atunci. Atenționarea **„Fiecare să rămână la locul lui, și, în ziua a șaptea”**, nu-și avea sensul pentru un popor care ținea de sute de ani sabatul; dar, pentru un popor care abia atunci a primit porunca cu ținerea sabatului (probabil porunca cu sabatul a fost dată prima dată în

Exod 15:25 sau 16:5), are sens. În finalul textului se spune: „**Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea**” Deci poporul Israel, doar de atunci a început să se odihnească în sabat.

- Cei dinaintea de Moise nu au ținut sabatul și deoarece ziua de odihnă le mai aducea aminte iudeilor, de faptul că au fost robi și fără odihnă în Egipt, de unde au fost eliberați de Dumnezeu, după cum se precizează în Deuteronom 5:15: „**Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă**”; deci fiindcă sabatul era un semn al eliberării din robia Egiptului nu putea fi dat mai repede pentru oameni, ci doar după ce Israel a fost eliberat din Egipt. Dumnezeu deci, precizează: „**de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă**” Astfel cum putea fi ținută ziua de odihnă de oameni înainte de eliberarea din Egipt?
- Neemia face o precizare cu privire la timpul când poporul lui Dumnezeu a primit porunca sabatului, în Neemia 9:13-14: „**Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel Sfânt, și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o lege.” Astfel sabatul le-a fost făcut cunoscut poporului (nu lui Adam și Evei) prin Moise, la Muntele Sinai, nu mai repede.**
- Ezechiel 20:10-11: „**Și i-am scos astfel din țara Egiptului, și i-am dus în pustie. Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele pe care trebuie să le împlinească omul, ca să trăiască prin ele. Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, ca să știe că Eu Sunt Domnul, care-i sfințesc**.” Este clar că doar în pustie Israelul a primit legea despre sabate, doar după ce Dumnezeu i-a scos din Egipt și i-a dus în pustie. Aceasta este declarația personală a lui Dumnezeu dată prin profetul Ezechiel, iar în plus, observăm că sabatul a fost de la început un semn „**între Mine și ei** (Israel)”.
- O dovadă extra biblică este faptul că evreii acceptă că sabatul a fost dat doar de la Moise. De pildă, Iustin martirul, un creștin din sec II d.C. a discutat cu iudeul Tryfon, iar acesta a acceptat că

circumcizia este doar de la Avraam și sabbatul este doar de la Moise (Dialog cu Iudeul Tryfon p.152,180).

În concluzie: a spune că sabbatul s-a poruncit înainte de eliberarea din Egipt a Israelului, este o afirmație ne-biblică, căci porunca de a respecta sabbatul nu apare mai repede de Exod cap. 15,16, și după cum am văzut, există dovezi că cei dinaintea de Moise nici nu au avut (cunoscut) această poruncă și prin urmare nici nu au păzit-o.

3. Poate primi cineva viața veșnică fără a ține sabatul ?

După cum am observat mai sus, în vechime au existat multe exemple de oameni credincioși care au fost oameni ai lui Dumnezeu, chiar prieteni cu Dumnezeu fără a ține sabatul; ca de pildă: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isac, Iacob, Iosif, etc. (Evrei 11:4-22; Iacob 2.23), care nu au ținut sabatul. Da, a existat o perioadă de timp, când oamenii cu toate că au avut o bună relație cu Dumnezeu, nu li s-a poruncit să țină sabatul; astfel aceștia vor primi viață veșnică fără să fi ținut sabatul. Tot la fel, cei din Noul Legământ nu au o poruncă expresă de a ține sabatul; nicăieri în Noul Testament nu mai găsim reiterată (reintrodusă) porunca de a ține sabatul săptămânal. Astfel creștinii au alte interdicții, vezi 1Corinteni 6:9-10; Galateni 5:18-20; Efeseni 5:3-5; însă nicăieri nu se spune că cei ce nu țin sabatul, nu vor moștenii regatul (împărăția) lui Dumnezeu. Prin urmare creștinii vor primi viața veșnică, fără a ține sabatul săptămânal. Pentru a fi absolut siguri de lucrul acesta, studiați în continuare cu atenție următoarele capitole.

4. La cine a fost dată legea, ce includea ea, și cu ce scop a fost dată?

În continuare vom analiza, dacă legea dată prin Moise, mai este valabilă pentru creștini, care se află sub Noul Legământ ? Dar nu înainte de a răspunde la întrebările:

- La cine a fost dată ?
- Ce includea legea dată prin Moise ?
- Cu ce scop a fost dată ?

După cum am observat în prima idee principală, sabatul săptămânal, ca și celelalte sabate au fost date poporului Israel; fiind parte integrantă din legământul făcut de Iehova Dumnezeu cu poporul Israel și mediat prin Moise (Exod 31:12-18; Deuteronom 4:1,8,13,14; 5:1-5,15; 26:16-19), în care se includ cele 10 porunci, precum și alte 603 porunci.

De unde știm că și cele 10 porunci și sabatul erau incluse în vechiul legământ? Acest lucru este arătat clar în Exod 34:27-28, unde cele 10 porunci sunt numite: „**Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci.**” (vezi și Exod 9:4; 34:10-27). Astfel decalogul sunt numite: „**cuvintele legământului**”. Care legământ? Legământul cu Israel la Sinai, prin Moise (Exod 34:27-28; Deuteronom 4.13; 9:9). Și nu este vorba de legământul cel nou făcut prin Isus.

Prin urmare, oamenilor dintre națiuni nu li s-a dat ținerea sabatului, căci ei nu făceau parte din primul legământ și prin urmare nici legile lui Dumnezeu nu erau pentru ei (Psalm 147:19-20). Doar cei dintre națiuni care se circumcideau și veneau să locuiască în Israel, puteau ține legea și deci și sabatul; dar dacă nu se circumcideau nu puteau păzi legea (Levitic 17:10,12; Exod 12:43-49).

Sabatul era un semn special și distinct, între poporul Israel cu care Dumnezeu a făcut un legământ, și Iehova Dumnezeul lui Israel, iar prin urmare acesta nu era dat pentru toate națiunile (Exod 31:12-17). Sabatul le aducea aminte iudeilor, de faptul că au fost robi și fără odihnă în Egipt, de unde au fost eliberați de Dumnezeu (Deuteronom 5:15). De aceea ținerea sabatului, era strâns legată de poporul Israel (Exod 34.4,10,28), singura națiune căreia i s-a ordonat să îl respecte. Alte națiuni nu puteau ține sabatul că ele nu au fost eliberate din robia egipteană. Apoi, odată cu abolirea vechiului legământ de la Sinai, și semnul vechiului legământ, sabatul (Exod 31:16; Levitic

26:44-46), a fost abolit. Și așa și este normal, nu are cum să mai existe un semn, dacă legământul pe care îl reprezintă semnul nu mai există.

Legea a fost data cu scopul de a arăta păcătoșenia omului (Romani 7:13-14), de a scoate în evidență nevoia unui salvator (Romani 7:14,24-25), și o umbră a lucrurilor viitoare (Coloseni 2:17; Evrei 10:1); și a fost un îndrumător până la Cristos (Galateni 3:24-25). Domnul Isus a introdus Noul Legământ, în care salvarea și aprobarea din partea lui Dumnezeu nu se obține ca și în Vechiul Legământ prin faptele legii (Galateni 3:10,12); ci, se obține prin har, adică prin favoarea și bunătatea pe care o primești de la Dumnezeu fără ca să le meriți. Astfel Dumnezeu îți oferă cadou viața eternă prin credința în Fiul Său Isus Cristos, care a adus o jertfă completă pentru ca noi să fim salvați din păcat și moarte și pentru a fi îndreptățiți sau declarați drepecți (Ioan 1:14,16,17; Romani 4:4; 5:15-17; 6:23). Astfel în momentul când crezi în Cristos, ești salvat, sfințit, răscumpărat, îndreptățit, aprobat, împăcat cu Dumnezeu (Romani 3:21-28; Efeseni 1:7; 2:8-9; 1Ioan 2:1-2; 1Corinteni 1:29-31).

Însă odată declarați drepecți prin sângele lui Cristos, din recunoștință, noi vom duce o viață de sfințenie, de ascultare a legii lui Cristos (Galateni 6:2; Evrei 5:9); lăsând ca credința noastră să producă roade bune în noi (2Corinteni 5:14-15; Tit 3:5-8).

Este adevărat că în Noul Legământ, unele porunci din Vechiul Legământ s-au reiterat (reafirmat; reintrodus), ca de exemplu: **să nu ucizi** (comp. Exod 20:13 cu Matei 5:21; Romani 13:8), **să nu comiți adulter** (comp. Exod 20:14 cu Matei 5:27), **să nu furi** (comp. Exod 20:15 cu Romani 13:9), **să nu poftești** (comp. Exod 20:17 cu Matei 5:28; Romani 13:9), **să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși** (comp. Levitic 19:18 cu Galateni 5:14); dar, nicăieri în Noul Testament, care conține învățătura Noului Legământ, nu se reintroduce porunca despre ținerea sabatului sau a unei zile de odihnă săptămânală.

Pentru a limpezi și mai clar problema să trecem la capitolul următor, și să aflăm răspunsul la întrebarea:

5. Există o diferență între decalog și restul poruncilor; o diferențiere a legilor (morală, a jertfelor, alimentară, sanitară, etc.)?

Unii, declară următoarele: „Întrebarea este „Care Lege?”, căci în Legea lui Dumnezeu, dată lui Israel sunt mai multe: „Legea Morală a Decalogului”, adică „Cele Zece Porunci”, „Legea ceremonială”, „Legea Sanitară”, „Legea Penală”, etc. După noi - spun ei în continuare - aici nu este vorba să nu ții legea decalogului, sau legea sanitară; ci, este vorba despre legea ceremonială și legea penală. Deci legea lui Dumnezeu trebuie ținută, inclusiv porunca a patra, cea a sabatului, căci altfel n-ar trebui ținute nici cele nouă, nu-i așa?”

Teoria cu legile distincte, nu este atât de convingătoare precum pare la prima vedere. Știm bine că Israelul antic avea o lege complexă, care cuprindea circa 600 de porunci, date de Iehova Dumnezeu lui Israel, prin Moise. Vom dovedi din Sfintele Scripturi, că nu este potrivit a crede, că Dumnezeu a dat cele zece porunci și alte câteva legi de primă importanță, și a dat pe lângă acestea o sumedenie de legi de importanță secundară, iar pentru a da celelalte legi, adică cele secundare, l-a rugat pe Moise să le gândească și să fie „autorul” lor.

Argumentul că Domnul Isus Cristos în cele consemnate în Marcu 10:5 și Matei 19:7, când folosește cuvintele **„a îngăduit”** și **„a scris”**, se referă la Moise ca la un slujitor al lui Dumnezeu, nu ca autor al Legii. De fapt Legea lui Moise, a fost Legea lui Dumnezeu, așa cum se vede și în Luca 2:22-24,39.

Să vedem ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în Neemia 9:13-14. A fost Moise autor, sau un simplu rob al lui Dumnezeu, care a avut însărcinarea să transmită legea, adică Cuvântul lui Dumnezeu mai departe către popor?

„Te-ai coborât pe Muntele Sinai, le-ai vorbit din ceruri și le-ai dat judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune. Le-ai făcut cunoscut sabatul Tău cel sfânt și le-ai dat (ar trebui tradus mai exact „poruncit” din ebraică) prin slujitorul Tău Moise, porunci, rânduieli și o lege.”

Vedem deci, că toate cele peste 600 de porunci erau denumite ca: **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune.”**, care să nu uităm, au fost „poruncite” chiar de Dumnezeu. Deci nu au fost scoase, concepute din mintea lui Moise, ci din mintea lui Dumnezeu.

Acum vom pune și noi întrebarea: de ce trebuie „ținute” numai zece, sau peste douăzeci sau treizeci, etc. (în funcție de cum cred anumiți oameni sau biserici) dacă toate cele 600 de legi au fost: **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune.”**? Și care, să nu uităm, au fost „poruncite” chiar de Dumnezeu. Deoarece vedem că și celelalte peste 550 de legi care nu sunt dorite a fi „ținute” sunt numite: **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune.”**! Și de asemenea, și aceste peste 550 de legi, au fost numite ca **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune.”** și au fost date tot de același Dumnezeu, nu de altcineva!

Repetăm întrebarea în alt mod: dacă și aceste peste 550 de legi sunt **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune”**, fiind „poruncite” chiar de Dumnezeu, atunci de ce nu trebuie ținute?

Cine ne poate spune nouă cu siguranță, câte trebuie și câte nu trebuie „ținute” din cele 613 de **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune”**, „poruncite” chiar de Dumnezeu, căci toate sunt drepte, adevărate, bune și poruncite? Și cine ne poate garanta nouă, dacă criteriile de selectare ale legilor ce trebuie „ținute” sunt după voia lui Dumnezeu; și, dacă criteriile de selectare ale legilor ce nu trebuie „ținute” sunt după voia lui Dumnezeu? Doamna „profetesă” a Bisericii Adventiste De Ziua A Șaptea: Ellen Gould White?

Dacă veți cauta pe internet vă veți convinge că nu este atât de credibilă precum pare, fiind autoarea a unor profeții false.

De asemenea, întrebăm pe dragii noștri adventiști și sâmbătari, indiferent de confesiunile lor (BAZȘ, independenți AZȘ, dizidenți AZȘ, reformiști AZȘ, baptiști ZȘ, penticostali ZȘ, Biserica lui Dumnezeu ZȘ (COG) și alte biserici de Ziua Șaptea): DE CE, cu toate că cele aproape 600 de **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune”**, „poruncite” chiar de Dumnezeu, fiind toate drepte, toate adevărate, toate bune și toate poruncite, totuși au fost numite de unul dintre cei mai de seamă apostoli al Domnului nostru Isus Cristos: **„înscrisul ce era împotriva noastră prin poruncile lui”** (Coloseni 2:14)?

De asemenea, mai întrebăm pe dragii noștri adventiști și sâmbătari, indiferent de confesiunile lor (BAZȘ, independenți AZȘ, dizidenți AZȘ, reformiști AZȘ, baptiști ZȘ, penticostali ZȘ, Biserica lui Dumnezeu ZȘ (COG) și alte biserici de ZȘ): DE CE cu toate că cele ZECE PORUNCI (DECALOGUL) sunt și ele **„judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune.”**, „poruncite” chiar de

Dumnezeu, fiind toate drepte, toate adevărate, toate bune și toate poruncite, totuși au fost numite de unul dintre cei mai de seamă apostoli al Domnului nostru Isus Cristos: **„SLUJBA MORȚII, în litere, gravată în litere pe pietre”** (2Corinteni 3:7)? Pentru că aici este vorba într-adevăr de cele zece porunci, gravate pe piatră, și nu de legea ceremonială arată clar contextul, și anume că fața lui Moise strălucea, compară 2Corinteni 3:7-13 cu Exod 34:29-35.

De asemenea, întrebăm pe dragii noștri adventiști și sâmbătari, indiferent de confesiunile lor (BAZȘ, independenți AZȘ, dizidenți AZȘ, reformiști AZȘ, bapțiști ZȘ, penticostali ZȘ, Biserica lui Dumnezeu ZȘ (COG) și alte biserici de ZȘ): DE CE, cu toate că cele aproape 600 de „judecăți drepte, legi adevărate, rânduieli și porunci bune”, „poruncite” chiar de Dumnezeu, fiind toate drepte, toate adevărate, toate bune și toate poruncite, totuși au fost numite de un alt apostol (ca să nu puteți spune că apostolul Pavel a fost extremist), dar tot dintre cei mai de seamă apostoli ai Domnului nostru Isus Cristos (apostolul Petru): **„Un jug pe care nici noi, nici părinții noștri nu l-au putut purta”** (Fapte 15:10)? Că aici este vorba despre Legea lui Dumnezeu și nu despre altceva, reiese din Fapte 15:5.

Întrebăm din nou pe dragii noștri frați: de ce CELE ZECE PORUNCI au fost numite SLUJBA MORȚII (2Corinteni 3:7)?

Noi spunem, că deoarece Legea a fost perfectă și omul a fost imperfect, decăzut; de aceea nici un om imperfect nu a fost capabil să împlinească în mod perfect o lege perfectă și astfel să trăiască și să nu aibă păcat, chiar dacă a vrut și s-a străduit să împlinească CELE ZECE PORUNCI sau LEGEA. Pentru că nimeni nu a împlinit legea în sens perfect, în afară de Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru, și astfel Legea, fie ea numai chiar și „Cele Zece Porunci”, condamna omul la osândă, la moarte (1Ioan 1:8-10): **„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi.”**

De aceea nici CELE ZECE PORUNCI, nici LEGEA nu puteau salva pe nimeni de la moarte, doar Dumnezeu, prin harul Său. Totuși, chiar și în aceste condiții Legea blestema pe oricine, nu va împlini toată legea (Deuteronom 27:26). Astfel, fiindcă toți israeliții erau sub blestemul legii și națiunile de asemenea sub blestemul păcatului

strămoșesc (adamic), era în mod absolut necesar să vină un Mântuitor, trimis de la Dumnezeu, care să răscumpere omul israelit de sub blestemul legii și pe păgâni (dar și pe israeliți) de sub blestemul păcatului strămoșesc. Numai Dumnezeu putea salva omul, fie el israelit, fie el păgân. Omul nu se putea salva singur prin meritele lui, numai prin credința în Domnul Isus.

De aceea era necesar ca cineva să ridice blestemul de pe oameni, luând asupra sa blestemul. Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Cristos a luat asupra Sa blestemul pe Golgota. De aceea nimeni nu poate fi mântuit decât numai prin El, căci El a luat asupra Sa, păcatele și blestemul lumii întregi. El este acela care a fost rânduit de Dumnezeu Tatăl, pentru mântuirea din păcat și din moarte a tuturor oamenilor. Dacă crezi în Isus Cristos și te bizui doar pe jertfa Lui, ești mântuit, dacă nu, ești pierdut...

Cei care nu se încred în mod deplin în moartea Lui ispășitoare, și pe lângă Cristos mai caută și alte căi sau moduri de salvare, ca și cum harul lui Dumnezeu, arătat prin moartea de ispășire a lui Cristos nu ar fi de ajuns; ci, ar trebui completat. Aceia de fapt, șterg în mod involuntar harul lui Dumnezeu, deoarece denigrează (hulesc fără să-și dea seama), desconsideră agonia și (își bat joc fără să-și dea seama de) suferințele scumpe ale Domnului nostru: **„Nu lepăd harul lui Dumnezeu; căci dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Cristos”** Galateni 2:21.

Aici este vorba, tocmai despre aspectul că dacă pentru a putea fi salvat omul păcătos, cele zece porunci (SLUJBA MORȚII, ÎN LITERE, GRAVATĂ ÎN LITERE PE PIETRE 2Corinteni 3:7!) sau altceva din antica Lege Israelită în general (ÎNSCRISUL CE ERA ÎMPOTRIVA NOASTRĂ PRIN PORUNCILE LUI! Coloseni 2:14) ar putea înlocui valoarea jertfei morții de răscumpărare al Domnului nostru Isus Cristos; atunci, de fapt, Cristos ar fi murit degeaba și fără sens, căci cele zece porunci (SLUJBA MORȚII, ÎN LITERE, GRAVATĂ ÎN LITERE PE PIETRE 2Corinteni 3:7!) sau altceva din antica Lege Israelită în general (ÎNSCRISUL CE ERA ÎMPOTRIVA NOASTRĂ PRIN PORUNCILE LUI Coloseni 2:14!!!) ar fi suficient de puternic ca să ne salveze de sub blestem, păcat și moarte.

De aceea, harul nespus de mare al lui Dumnezeu, dat nouă prin jertfa scumpă a Fiului Său, este îndestulătoare și perfectă pentru oamenii ce înțeleg păcătoșenia și nimicnicia lor și știu aprecia acest mare și

scump sacrificiu, dat atât din partea lui Dumnezeu, ca Părinte care și-a dat la moarte propriul Fiu pentru a-l pedepsi în locul nostru, precum și din partea Fiului lui Dumnezeu, care deși fiind fără de păcat, a suferit batjocura, chinul și agonia morții în favoarea unor nenorociți de păcătoși ca noi.

Jertfa de răscumpărare oferită de Dumnezeu fiind perfectă și complectă (Evrei 10:10,14), nu trebuie completată sau ajustată cu diferite legi sau ceremonii (circumcizie, sabbat, sărbători, jertfe, rugăciuni, bani, etc.).

Astfel nu putem pretinde de la Dumnezeu, să fie un Dumnezeu arhi-rigid, care atunci când a dat o lege, atunci să nu o poată schimba, orice ar fi... În loc ca să facem dintr-o lege a lui Dumnezeu, de exemplu din sabbat un idol (vițel de aur în sens spiritul), și să ne închinăm și să slujim ei cum au făcut bătrânii, fariseii și cărturarii evrei de pe timpul Domnului nostru Isus Cristos. Mai degrabă să ne închinăm și să slujim Legiutorului, adică Creatorului nostru, acceptând suveranitatea (atotputernicia) lui Dumnezeu atât peste oameni, cât și peste legile date oamenilor. Sau vom putea noi comanda lui Dumnezeu, luându-ne la ceartă cu El, de ce ai dat această lege și apoi ai anulat-o? Alte obiecții sună cam așa:

„Cum, tu ca și creștin, tu nu ții legea? Ești curvar? Ești ucigaș? Etc. Sunt convins că nu. Cel puțin nu intenționat. Nu înțeleg, de ce numai porunca a patra ar fi o excepție?”

Nu de aceea ținem cele nouă porunci la care se referă criticii, pentru că ele se găsesc în „SLUJBA MORȚII, ÎN LITERE, GRAVATĂ ÎN LITERE PE PIETRE” (2Corinteni 3:7); ci, pentru că ele se găsesc în Legea lui Cristos, cea a Noului Testament.

În toate țările comuniste din Europa a fost o schimbare de regim și s-a dat o nouă constituție. Știm că atât în constituția comunistă, cât și în cea democratică, este interzis să treci granița țării în mod fraudulos, sau să necinstești simbolurile statului. Nu de aceea nu trecem granița în mod fraudulos și nu necinstim simbolurile statului, pentru că sunt interzise în vechea constituție comunistă, ci pentru că sunt interzise în noua constituție democratică.

Din punct de vedere legal, vechea constituție comunistă nu mai are nici o putere judecătorească, căci pur și simplu nu mai există. Dacă vechea constituție comunistă ar mai exista, atunci cu siguranță că comunismul și nu democrația ar fi la putere.

Deci nici un comunist nu-și poate face de cap pentru că legea comunistă nu mai este, nu pentru că anumite legi sunt identice și se regăsesc, atât în noua constituție democratică. Acest raport există și între Legea lui Moise și Legea lui Cristos. Nu de aceea trebuie ținute poruncile: să nu uciži, să nu curvești, etc. pentru că au fost atunci și acolo, ci pentru că sunt aici și acum în legea noului legământ numită și legea lui Cristos (Galateni 6:2).

Deci unde greșesc adventiștii și ceilalți sabatarieni?

Se aduce argumentul că „**Legea lui Moise**”, este ‘Legea ceremonială’; despre care adventiștii și sabatarienii spun că a fost abolită (compară cu Coloseni 2:14, 2Corinteni 3:7,9). Ei spun că „Decalogul” (Cele zece porunci) nu a fost cuprins în „**Legea lui Moise**”, și astfel, ne fiind o parte a „**Legii lui Moise**”, este o lege distinctă a lui Dumnezeu, care trebuie respectată în totalitate nefiind abolită. Dar a face deosebire între „**Legea lui Dumnezeu**” și „**Legea lui Moise**” este contrară cu învățătura simplă a Scripturilor.

Câteva citate ne vor arăta, că ei fac o diferențiere acolo unde nu este o diferențiere.

În Ezra 7:6 citim: „**Acest Ezra a venit din Babilon: era un cărturar iscusit în „Legea lui Moise”, dată de Domnul Dumnezeu lui Israel...Căci Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului...**” Deci vedem că Ezra era iscusit în legea dată lui Israel. Cum era numită această lege? Atât „**Legea lui Moise**”, cât și „**Legea Domnului**”. Deci, legea lui Dumnezeu nu e ceva distinct de legea lui Moise; ci, sunt una și aceeași lege. Tot astfel citim în 2Cronici 34:14: „**Și când au scos argintul care fusese adus în casa Domnului, preotul Hilchia a găsit Cartea Legii Domnului, dată prin Moise.**” Deci Dumnezeu a dat „**Legea**” lui Moise, iar Moise a dat „**Legea lui Dumnezeu**” poporului. Acum să citim 2Cronici 31:3: „**Împăratul a dat o parte din averile lui pentru arderi de tot: pentru arderile de tot de dimineață și de seară, și pentru arderile de tot din zilele de sabbat, de lună nouă și de sărbători, cum este scris în Legea Domnului**”.

Adventiștii și ceilalți sabatarieni insistă că „Cele zece porunci” nu sunt din „**Legea lui Moise**”, ci din „**Legea Domnului**” (sau a „**lui Iehova**” SS 1874). Dar 2Cronici 31:3, menționează: „**arderile de tot de dimineață și de seară, și pentru arderile de tot din zilele de sabbat, de lună nouă și de sărbători**” - toate acestea ca făcând parte integrală din „**Legea Domnului**”. Unde menționează Decalogul așa

ceva? Acestea sunt aspecte despre care ei spun că aparțin ‘Legii ceremoniale’; dar, Scriptura le pune în **„Legea Domnului”**. Aceasta dovedește că adventiștii și ceilalți sabatarieni au făcut o diferențiere greșită și nebiblică.

Citatele dovedesc că nu este nici o diferențiere referitoare la **„legea Domnului”** și **„legea lui Moise”**. Și vom dovedi că nu este diferențiere între așa zisa Lege ceremonială și cea morală.

Să citim Marcu 7:10: **„Căci Moise a zis: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.” Și: „Cine va vorbi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să moară, negreșit.”** Acestea sunt două porunci. Una din Cele zece porunci (Exod 20:12); iar cealaltă, din așa zisa ‘Lege ceremonială’ (Exod 21:17). Dar Cristos le unifică, spunând că **„Moise a zis”**. Deci, ele sunt parte integrală din **„Legea lui Moise”**; lege care - de fapt, - este **„Legea lui Dumnezeu”**.

Acum să citim Luca 2:22-23: **„Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după „Legea lui Moise”, l-au adus la Ierusalim ca să-l prezinte înaintea Domnului, după cum este scris în „Legea Domnului”: „Orice întâi născut de sex masculin va fi numit sfânt pentru Domnul”**. Unde este așa ceva în ‘Cele zece porunci’? Ceea ce este numit **„Legea lui Moise”** în versetul 22, este numit **„Legea Domnului”** în versetul 23. Să citim mai departe versetul 24: **„și ca să aducă ca jertfă o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, după cum este scris în „Legea Domnului”** Care din ‘Cele zece porunci’ vorbește despre turturele sau porumbei?

Să continuăm cu versetele 27 și 39: **„El a venit în Templu îndrumat de Duhul. Și când au adus înăuntru pe pruncul Isus, ca să facă pentru el după obiceiul „Legii.” „După ce au împlinit toate după „Legea Domnului”, s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret.”** Astfel, ‘Legea’ din versetul 27 este expresia prescurtată a expresiei ce se găsește și în versetul 39, și anume a **„Legii Domnului”**. Prin urmare expresii ca: **„Legea”, „Legea lui Moise”**; și **„Legea Domnului”**; sunt folosite în aceste versete în mod reciproc schimbate; dar, care se referă la același lucru, având același sens.

Argumentul adventiștilor și a sabatarienilor este de aceea fără valoare, fiindcă în Vechiul Testament exista o singură **„Lege”**: cea dată de Dumnezeu israeliților prin Moise care a fost un mediator.

Într-un asalt final adventiștii și sabatarienii susțin, că; dacă **„Cele zece porunci”**, au fost abrogate, atunci noi suntem fără o **„Lege”**.

Este o acuzație neîntemeiată. De fapt, problema nu se pune așa. Nu ‘Cele zece porunci’ au fost abrogate; ci, **„Legea”** cu cele peste 600 de porunci ale ei, în care erau cuprinse și ‘Cele zece porunci’. Dumnezeu a înlocuit vechea **„Lege”** cu o Lege nouă (Evrei 7:11-12); în sensul în care, un popor poate înlocui o constituție cu alta. Poate cineva sfida Noua Constituție, doar pentru că îi plăcea mai mult cea veche? Sau: poate cineva sfida Noua Constituție, doar pentru că în Noua Constituție se regăsesc anumite cerințe de împlinit din Vechea Constituție; sau, pentru că nu se regăsesc anumite cerințe de împlinit, din Vechea Constituție? Da, o poate; dar, dacă va fi prins va suporta consecințele noii Legi. Așa se va întâmpla și cu acei creștini, care din anumite motive, vor sfida Noua Lege a lui Dumnezeu. Așa cum Legea veche a fost dată de Dumnezeu prin Moise, așa și Legea nouă a fost dată de Dumnezeu prin Isus Cristos; orice cuvânt al său este literă de lege.

Această lege conține cca. 200 de porunci (unele reintroduse din legea vechiului legământ) pe care le vom trece în revistă ulterior.

Însă acuma se ridică întrebarea: **De ce a dat Dumnezeu anumite legi în Vechiul Legământ, pe care apoi nu le-a inclus în Noul Legământ?**

După legea antică a Medo-Persiei, o lege dată nu se mai putea schimba de către nici un om sau zeu, nici de către împărații zeificați care au dat legea (compară cu Daniel 6:6-15). Așadar Legea era deasupra celor ce o redactau. Tot așa, mulți adventiști și sabatarieni cred că așa stau lucrurile și cu sabatul. Așa stau lucrurile și cu Dumnezeu, sau El este suveran să decidă?

În Geneza 17:10-14 citim:

„Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți....Să faceți circumcizie în carnea prepuțului vostru...La vârsta de opt zile, orice copil de sex masculin să fie circumcis, din generație în generație...și cel cumpărat cu bani...Cel....ne-circumcis...să fie nimicit...”

În Exod 31:16 citim:

„Fii lui Israel să păzească sabatul, ținând sabatul, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat.”

În Exod 30:8 citim:

„Astfel va arde din partea voastră tămâie înaintea Domnului, din generație în generație.”

Întrebăm pe adventiști și pe sabatarieni: de ce nu țin ei legea circumciziei din generație în generație, sau legea tămâierii necurmăte; deoarece au fost legi date tot de Dumnezeu?

Răspunsul Biblic ar fi: ele au fost abrogate. Ei bine, tot la fel și sabatul. De ce a dat Dumnezeu anumite legi în Vechiul Legământ, pe care apoi nu le-a mai inclus în Noul Legământ?

Dumnezeu este suveran să aleagă; alegerea Sa, este întotdeauna pentru binele nostru, El știe cel mai bine când să dea, sau când să anuleze o lege.

Însă unii oameni îndoctrinați în învățătura sabatului nu pot înțelege: de ce în Vechiul Testament acesta este poruncit, iar în Noul Testament nu mai este poruncit? Aceștia nu înțeleg suveranitatea lui Dumnezeu în ceea ce privește promulgarea și abrogarea unor legi. De aceea în continuare vom prezenta despre:

6. Suveranitatea lui Dumnezeu

Suveranitatea lui Dumnezeu este prezentată foarte sugestiv în Romani 9:6-20. Suveranitatea în cazul lui Dumnezeu o putem defini ca Atotputernicia Lui, ca supremația absolută a Lui, ca libertatea Sa excepțională, pe care o are în raport cu oamenii.

Față de Dumnezeu, omul nu este suveran. În primul rând, este supus lui Dumnezeu și legilor Lui; dacă nu, atunci este supus lui Satan și legilor lui. Cale de mijloc nu este, chiar și ateismul este unealta lui Satan. Omul mai este supus legilor unei țări, a pământului, sau dacă iese în spațiu, legilor spațiale. Toate acestea și altele arată că omul nu este suveran, ci este dependent.

Un caz destul de bizar de ne-suveranitate ne este prezentat în Daniel 6:1-17. Vedem din această relatare că mari suverani și despoți ai lumii antice, ca Darius, nu puteau schimba o lege odată dată. Oare Dumnezeu poate schimba sau anula o lege, odată dată? Răspunsul este: Da. Să studiem câteva cazuri de legi schimbate sau anulate:

1. Anularea legii circumciziei (Geneza 17:9-14; Galateni 5:6; Coloseni 3:11; Fapte 15:1-11)

De ce creștinii proveniți dintre farisei au acceptat cu greu schimbarea? Deoarece nu și-au pus întrebarea, de ce înainte de Avraam nu era un păcat de moarte, ca cineva să fie ne-circumcis; căci, credincioși ca Abel, Enoh sau Noe, nu au fost circumciși? De ce a devenit un păcat de moarte ne-circumcizia la urmașii lui Avraam, și de ce în timpul apostolilor, s-a revenit la starea de înaintea lui Avraam, aparține de suveranitatea lui Dumnezeu.

2. Anularea legii tămâierii necurmăte (Exod 30:7-8; Fapte 15:5,10).

Ce este ceva „necurmat”? Ceva de tip „perpetuum mobile”. Și totuși acum nu ni se mai cere așa ceva. Iarăși se naște întrebarea: De ce? Și iarăși răspunsul: Deoarece Dumnezeu este suveran să decidă.

3. Schimbarea legii preoției (Exod 29:9; Evrei 7:11-14).

De ce a fost schimbată „...o rânduială pentru totdeauna”? Aparține de suveranitatea lui Dumnezeu. Oare nu are Dumnezeu acest drept?

4. Schimbarea legii alimentare de trei ori, de la o alimentație vegetală (Geneza 1:29), la o alimentație cu carne din „**tot ce se mișcă**”, adică cu carne de orice animal (Geneza 9:3); la o alimentație selectivă pe baza unei liste de animale curate și necurate (Levitic 11:1-31); apoi în noul legământ o alimentație din nou liberă ca și în timpul lui Noe,

deoarece Scriptura declară: „**toate alimentele curate**” (Marcu 7:14-19 N.T. CLV - 1993; vezi și Romani 14:14; 1Corinteni 10:23-27; Fapte 15:5, 19-21)

Să nu uităm că și animalele așa zise „curate”, ca vaca (să ne amintim de boala contagioasă a „vacii nebune”), sau găina (care scurmă în excremente și poate fi purtătoarea unui virus care atacă în mod letal omul, ca de pildă gripa aviară), pot deveni necurate.

5. Schimbarea legii căsătoriilor

a) Anularea căsătoriei în familie (între frați și surori). Dumnezeu putea să facă un alt trup din țărână, din care să facă o soție lui Adam, dar a operat o bucată din corpul lui Adam, din care a făcut o altă ființă umană, pe Eva. De asemenea, putea să facă alte creaturi din țărână, încât fiii și fiicele lui Adam să nu se căsătorească între ei (Geneza 5:4; 4:17). Dacă Dumnezeu făcea astfel, oamenii nu ar fi fost făcuți dintr-un singur sânge, adică numai din sângele lui Adam (Fapte 17:26). Chiar și după potop unii dintre oameni au continuat această tradiție (Geneza 20:12; Levitic 18:24). Dar ceea ce Dumnezeu a permis cândva, la început, când nu exista altă alternativă, a dezaprobat mai târziu, când oamenii s-au înmulțit și alternativele s-au extins (Levitic 18:9,11; 18:24-30). Totuși, vedem că chiar și atunci când alternativele s-au extins, Avraam și-a putut păstra soția, care era sora sa de trup. Dumnezeu ar fi putut să-i ceară să se despartă de ea (compară cu Matei 19:3-9; 1Corinteni 4:1-5), dar nu a făcut-o. Dar de ce a numit „întinat”, ceea ce odată nu era „întinat” - vezi cazul fiilor și fiicelor lui Adam care s-au căsătorit între ei și cazul lui Avraam cu sora sa Sara în contrast cu Levitic 18:24? De ce? Deoarece Dumnezeu este suveran să decidă.

b) Permitea căsătoriei cu două surori în cazul patriarhului Iacob și denunțarea lui. Citind Geneza 29:16-17 aflăm că patriarhul Iacob s-a căsătorit cu două surori (Leea și Rahela). Dumnezeu putea să-l oprească, deoarece mai târziu, în Levitic 18:18,24 interzice și dezaprobă numind ‘întinare’ acest gen de căsătorie; totuși nu a făcut-o, ba chiar l-a binecuvântat cu mulți copii. De ce? Deoarece Dumnezeu este suveran.

c) Permitea poligamiei și anularea permisiei ei. Citind Biblia aflăm că patriarhul Iacob, Regele David, Regele Solomon și alții, au avut mai multe soții în același timp (Geneza 30:3-12; 1Cronici 3:1-9; 1Romani 11:3). Dumnezeu putea să-i oprească, dând o lege strictă în acest sens (Matei 19:3-9; 1Corinteni 4:1-5; 1Timotei 3:12), dar n-a

făcut; și nici mai târziu, în Levitic capitolul 18, unde se combat anumite genuri de căsătorii, totuși nu a făcut-o. Legea din Deuteronom 17:17, nu era considerată o lege pentru combaterea poligamiei; ci, doar pentru limitarea ei, altfel cum putea spune Dumnezeu, că David a fost un om după voia Sa? De ce a fost trecută cu vederea poligamia? Deoarece Dumnezeu este suveran.

d) Permitea țiitoarelor și anularea permisiei lor. Patriarhii Avraam și Iacob, Regele David, regele Solomon și alții, au avut „**țiitoare**” (Geneza 16:2-4; Geneza 25:6; Geneza 30:3-12; 1Cronici 3:9; 1Regi 11:3). Acestea nu aveau statut de soții. Ele nu erau considerate prostituate, deoarece erau fidele bărbatului care le întreținea și la care locuiau. De ce astăzi Dumnezeu nu mai permite așa ceva (compară cu Matei 19:3-9; 1Corinteni 4:1-5)? Deoarece Dumnezeu este suveran să decidă.

e) Permitea scrisorilor de despărțire și anularea permisiei lor. Cele consemnate în Deuteronom 24:1-4, despre scrisorile de despărțire, dădeau dreptul bărbatului la despărțire și femeii abandonate la recăsătorire cu un alt bărbat. Femeile nu aveau dreptul să dea scrisori de despărțire. De ce astăzi Dumnezeu nu mai permite așa ceva (compară cu Matei 19:3-9)? Deoarece Dumnezeu este suveran să decidă.

6. Anularea ordinului dat israeliților ieșiți din Egipt, de a cuceri Canaanul, pe un timp de 40 de ani. Numeri capitolele 13 și 14.

7. Dumnezeu acceptă respingerea ofertei sale, de către Moise. De două ori, Moise respinge oferta lui Dumnezeu de a face din el patriarhul unui neam mare (Exod 32:10-14; Numeri 14:11-20).

8. Anularea decretului de a nimici cetatea Ninive după 40 de zile (Iona 3:1-10).

Este Dumnezeu suveran peste poruncile Decalogului (Cele Zece Porunci)? Examinarea situației în lumina contextului biblic

1. Prounca a doua din Decalog: „**Să nu-ți faci...nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri**” (Exod 20:3).

Faptul că Dumnezeu este suveran, adică mai mare peste poruncile sale reiese din contextul întregii „Legi” care arată că Dumnezeu însuși a inițiat facerea a doi heruvimi de aur, trecând peste această primă fază din poruncă (Exod 25:18-22). Unde a fost autoritatea Decalogului, despre care adventiștii și sabatarienii susțin că este de neschimbat? Pentru că dacă ar exista un astfel de Decalog rigid, care să fie la fel de puternic în suveranitate ca Dumnezeu, Dumnezeu nu

ar fi putut da o poruncă prin care să se treacă peste prima parte din această poruncă **„Să nu-ți faci...nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri...”** (Exod 20:3)

2. Porunca a șasea din Decalog: „Să nu ucizi!” (Exod 20:13) La început Dumnezeu nu a permis oamenilor sau animalelor să ucidă pentru hrană sau supremație, făcându-i vegetarieni și pașnici (Geneza 1:28-31). După revolta lui Lucifer, îngerul care a devenit prin acest act mârșav Satan, Diavolul și după căderea omului în păcat, Dumnezeu nu a aprobat uciderea nici măcar a celor care au devenit criminali ca Cain și Lameh (Geneza 4:8-16; 4:23,24); însă, a acceptat uciderea animalelor pentru îmbrăcăminte (Geneza 3:21) și jertfe (Geneza 4:4). Contrar cu această poruncă, oamenii au început să se ucidă între ei; și, după potop, chiar Dumnezeu a poruncit oamenilor din antichitate să ucidă pe criminali (Geneza 9:5-6; Geneza 14:1-20), și a permis ca animalele să fie ucise pentru hrană (Geneza 9:3). Mai târziu, Dumnezeu a extins porunca uciderii și asupra acelor urmași ai lui Avraam care nu doreau să se circumcidă (Geneza 17:14), iar la darea ‘Legii’ Dumnezeu a stabilit care păcate trebuiau pedepsite cu moartea (Exodul 21:12-21,23,29; Exod 22:18-20, etc.). În cele din urmă Israelul a călcat porunca a șasea din ordinul lui Dumnezeu atunci când au intrat în Canaan, masacrând populațiile demonizate (Deuteronom 7:1-2; Deuteronom 20:16-18; Exod 22:18-20). Să nu uităm, că, chiar Dumnezeu a încălcat porunca a șasea; atunci când a instituit moartea și atunci când a nimicit prin potop omenirea (Geneza 7:21-23), atunci când a distrus cetățile din Câmpie (Geneza 19:24-25), atunci când a distrus oastea lui faraon (Exod 14:26-30), atunci când a dat o mână de ajutor Israelului pentru cucerirea Canaanului (Iosua 10:11-13); și exemplele ar putea continua.

De asemenea, chiar și în viitor va fi încălcată porunca a șasea, atunci când Dumnezeu va permite Bisericii / Adunării creștine răpite și glorificate ca alături de Cristos, să curețe cerul și pământul de păcat și de păcătoșii înrăiți și demonizați (Apocalipsa 2:23,26,27). Numai în timpul cel de pe urmă, atunci când însăși instituția morții va fi distrusă, numai atunci se va rigidiza (absolutiza) porunca **„Să nu ucizi!”**; atunci nici un om, și nici un animal nu va mai fi distrus (Apocalipsa 20:11-15; Isaia 11:6-9).

3. Porunca a cincia „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...” (Exod 20:12)

Legea lui Dumnezeu cerea ca să se treacă peste această poruncă în cazul în care membrii familiei încălcau acele porunci care aduceau cu sine moartea. De exemplu, dacă un membru din familie, fie tatăl, fie mama, fie frate, fie soră, fie altcineva călca acele porunci, fără ca să arate nici un semn de pocăință, la muștrările celorlalți membrii ai familiei, ceilalți membri ne-compromiși ai familiei trebuiau să aplice legea; în caz contrar, ei se făceau complici prin tănuire (Exod 22:18-20; Deuteronom 27:15-26)

4. Porunca a opta „Să nu furi!” (Exod 20:15)

Și totuși Dumnezeu trece peste această poruncă și poruncește ca Israelul să-și însușească prin violență țara Canaanului și bunurile ei (Iosua 8:2). De ce? Dumnezeu fiind Suveranul, are țările și bunurile în subordinea Sa, și le dă cui dorește (Daniel 4:34-37).

Concluzie:

De ce odată au fost date anumite legi stricte, care totuși au putut fi amendate și ulterior abrogate? Deoarece aparține de suveranitatea lui Dumnezeu de a schimba legile (Evrei 7:8-13; Daniel 4:35; Romani 9:20); El le-a dat și El le poate abroga (anula), amenda (modifica), sau înlocui.

Unde este deci suveranitatea Decalogului, despre care adventiștii, sabatarienii și ceilalți susțin că este de neschimbat? Pentru că dacă ar exista un astfel de Decalog suveran, rigid și neschimbător, Dumnezeu nu ar putea fi suveran nici peste oameni; și, din cauza rigidității legii poruncii a șasea, Dumnezeu nu ar putea distruge nici un păcătos, fiind El însuși sub porunca suverană „Să nu ucizi!”.

Mulți se vor revolta și vor striga, unii chiar vor lăcrima: „Ce tot aveți împotriva sabatului?! Ce tot aveți împotriva legii?! Ce tot veniți cu argumente referitoare la îndreptățirea și mântuirea numai prin credință?! Ce tot vă legați de practicarea faptelor legii?! Nu vedeți că sunteți extremiști?!” Noi nu avem nimic, nici cu sabatul, nici cu legea, nici cu faptele dumnezevoastră; nu suntem nici extremiști. Doar credem că Dumnezeu are suveranitatea cuvenită de a putea abroga legea sabatului, și orice crede El de cuviință, după voia sa, și a și făcut-o. Căci care dintre adventiști, sabatarieni și ceilalți legaliști, nu au citit din Romani 14:5; Galateni 4:10; Coloseni 2:14-23; Fapte 15:1-29; Efeseni 2:8,9? A fost legea sabatului un lucru rău? Nicidecum. Însă odată ce Israel nu a mai fost poporul lui Dumnezeu, nici semnul dintre ei și Dumnezeu nu-și mai are sens.

Cei mândrii, care se agață cu mândrie de sabbat, de anumite zile, legi și alte fapte cerute de Dumnezeu în Vechiul Testament; nu vor înțelege nici suveranitatea lui Dumnezeu (Romani 9:14-20), nici faptul că Cel Atotputernic nu trebuie să se îndreptățească sau să dea socoteală de căile și faptele Lui în fața lor, și nici raționamentul Lui că credinciosul va fi îndreptățit și mântuit prin har („**har**” însemnând o favoare atât de mare pe care omul nu o merită), numai prin credință, fără fapte, ca să nu se laude (Efeseni 2:8-9). Aceasta însemnând că credinciosul este conștient de nimicnicia lui, că personal nu poate face faptic nimic pentru propria sa îndreptățire și mântuire. Pentru că Dumnezeu a făcut deja totul pentru salvarea lui, și îi oferă totul gratuit în schimbul unei credințe, prin care credinciosul se pocăiește; se renegă, și spiritual (mental) se transformă total după cerințele lui Dumnezeu (Iov 42:1-8; Psalm 49:7-8). El recunoaște toate acestea, adică faptul că el trebuie să se supună în mod necondiționat lui Dumnezeu; recunoscând că Dumnezeu are un drept absolut de suveranitate peste el, și că Dumnezeu, nu trebuie să dea socoteală pentru acțiunile Sale în fața lui.

Cei mândrii și aroganți cred că sunt mântuiți datorită faptelor lor, de aceea țin neapărat să se scoată în evidență cu anumite fapte pe care doar ei le fac, dar alții nu. Cei umili și sinceri însă vor înțelege, că ei sunt mântuiți după un alt criteriu, cel al harului nespus de mare al lui Dumnezeu.

De aceea atenție: cei mândri își fac voia lor, și nu voia lui Dumnezeu pe care ori nu o cunosc ori nu o acceptă; au o smerenie falsă, și nu una autentică; în loc să stea în umilință, sunt plini de mândrie, deoarece au gândurile firii păcătoase; par înțelepți, deși nu sunt; se închină silît lui Dumnezeu, și nu din toată inima; și își arată smerenia într-o asprime față de trup, prin respectarea unei porunci pe care creștinii nu mai trebuie să o respecte. Și acest lucru o să-l vedem și mai limpede, în capitolele următoare.

7. Sabatul în Noul Testament

Desfășurarea ca doctrină prezentată până aici, ar fi de ajuns pentru a elibera pe cel credincios de robia vechi legii și a sabatului. Să vedem totuși cum a fost observat Sabatul de Domnul și de Adunarea creștină la începutul ei. Sabatul este citat de 16 ori în Noul Testament; cea mai mare parte din menționări se află în evangheliile și în Faptele Apostolilor; o singură dată se menționează în epistole, (în numărul acesta nu sunt cuprinse locurile în care cuvântul grecesc „**sabbaton**” înseamnă „**săptămână**”. Ele sunt în număr de 9: Matei 28:1; Marcu 16:2,9; Luca 18:12; 24:1; Ioan 20:1,19; Fapte 20:7; și 1Corinteni 16:2. Semnalăm de asemenea folosirea a doi termeni apropiați: „**ziua dinaintea Sabatului**” în Marcu 15:42 și „**odihnă ca de Sabat**” în Evrei 4:9).

Sabatul în evangheliile:

Născut „**sub Lege**” (Galateni 4:4), Domnul a fost circumcis în a opta zi și a ținut Sabatul, ca și celelalte sărbători evreiești. Totuși, deși ținea Legea, Domnul arăta că un fel nou de relații cu Dumnezeu avea să fie stabilit. Astfel, în multe menționări ale Sabatului în evangheliile, accentul este pus pe faptul că Domnul deranja gândul (mentalitatea) iudeilor cu privire la subiectul acesta. Dacă voia lui Dumnezeu ar fi fost ca și noi să-l ținem, nu s-ar fi întâmplat așa. Domnul dă trei motive principale care îi permiteau să calce Sabatul:

Mai întâi, El este „**Domn al Sabatului**” (Matei 12:1-8). Preoții profanau Sabatul cu ocazia slujirii în templu, pentru că acesta din urmă avea întâietate față de Sabat. Cu atât mai mult sabatul își pierde importanța înaintea Persoanei Domnului, care este infinit mai mare decât templul. El poate să dispună de Sabat, pentru că El este Stăpânul ce are autoritate peste El, căci cu siguranță Dumnezeu Tatăl a dat porunca sabatului prin Cuvântul Său (Fiul Său – comp. Cu Apocalipsa 1:1). Astfel, El este Domnul Sabatului, adică Stăpânul Lui, superior lui și deci El poate să dispună de sabat cum dorește. Să luăm exemplul unei case în care stăpânul a interzis intrarea într-o anumită cameră; el însă, poate intra acolo și, desigur, el poate permite să intre și celor care sunt cu el. Ucenicii, care erau una cu învățătorul lor, nu erau vinovați cu privire la Sabat. Și știm, că noi înșine suntem uniți cu Domnul în toate lucrurile (Romani 8:14-17).

Apoi Domnul precizează că Sabatul a fost făcut pentru om (în context se referă la evreii cu care vorbea nu la oamenii dintre națiuni), și nu omul pentru Sabat (Marcu 2:23-28). Sabatul a fost dat pentru ca omul (evreul și cel circumcis dintre națiuni) să se odihnească și să se bucure de roada muncii sale, și nu pentru ca omul să devină **sclavul Sabatului**. Și aici, Isus, Fiul Omului, poate dispune de Sabat, având aceeași libertate față de porunci, cum a avut și regele David, atunci când era urmărit și era în nevoie.

Pe de altă parte, Domnul aduce omului păcătos, o odihnă superioară celei de-a șaptea zi, o odihnă pentru sufletul lui împovărat cu păcate, cu vină, și această odihnă este în Domnul și sub jugul Lui care este bun și ușor (Matei 11:28-30).

În sfârșit, Domnul vorbește despre Sabat în legătură cu activitatea Tatălui: „**Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez**” (Ioan 5:17). După cele șase zile ale creației, Dumnezeu, văzând că tot ceea ce făcuse era foarte bine, putea să se odihnească (Geneza 2:2); totul era perfect, nu mai era nimic de făcut. Dar de când păcatul a intrat în lume, Dumnezeu nu Se mai poate odihni; El a început iar să lucreze, îndeosebi pe planul (în domeniul) unei noi creații. Nu există odihnă într-o creație pătată (comp. cu Mica 2:10). Astfel Fiul, trimisul Tatălui, lucrează la fel ca El; și aceasta, chiar și în ziua Sabatului.

Sabatul în Faptele Apostolilor

Sabatul este citat de 9 ori în Faptele Apostolilor. Cea dintâi menționare precizează o distanță care corespundea drumului pe care iudeii aveau voie să-l facă, potrivit tradiției, într-o zi de Sabat, adică 1100 metri (Fapte 1:12 n.s. BCR, vezi și Exod 16:29; Isaia 58:13; textele din care iudeii și-au extras tradiția cu drumul de sabat). Celelalte menționări (Fapte 13:14,27,42,44; 15:21; 16:13; 17:2; 18:4) ne arată că Pavel și însoțitorii săi foloseau ocazia dată de odihna săptămânală națională a celei de-a șaptea zi pentru a se întâlni cu iudeii, fie în sinagogile lor, fie în locurile unde ei erau adunați.

Aceasta nu trebuie să ne surprindă, pentru că apostolul Pavel vestea Evanghelia mai întâi iudeilor; și, ca un slujitor plin de râvnă și înțelept, el se adapta obiceiurilor iudaismului, pentru a prezenta lucrurile cu folos (1Corinteni 9:20). Nu se poate deduce din locurile acestea, că creștinii ar trebui să țină sabatul, după cum nu deducem că ei trebuie să se adune obligatoriu în sinagogi. Dimpotrivă, trebuie să notăm că ei duminica se întâlneau ca adunare (Fapte 20:7).

În sfârșit, în concluzia întâlnirii care a fost numită mai târziu de unii „*consiliul de la Ierusalim*”, apostolii, bătrânii și frații au spus credincioșilor dintre neamuri, că ei nu aveau de respectat nici o rânduială evreiască, sfatul lor a fost ca ei, să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de animalele sugrumate și de desfrânare (Fapte 15:28-29). Toate aceste restricții găsindu-se înainte de legea dată la Sinai prin Moise (Geneza 35:2,4; 9:3-4; 12:15-17).

Sabatul în epistole

Cuvântul Sabat este folosit o singură dată în ansamblul epistolelor care stabilesc doctrina creștină. Aceasta ar trebui să fie de ajuns ca să arate că n-ar trebui să i se dea atâta importanță. Mai mult, locul în care se află îndeamnă pe cel credincios să se despartă de formele legale și îndeosebi de Sabat: **„Deci nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau lună nouă, sau Sabate, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos”** (Coloseni 2:16-17). Deci nu trebuie să se facă din Sabat sau din alte lucruri iudaice un subiect de discuție sau de judecată între creștini. Lucrurile acestea trebuie să fie puse acum pe un plan secundar în valorile spirituale, căci ele erau numai umbra lucrurilor care aveau să vină. Să lăsăm deci umbrele pentru a ne alipi de realitate, adică de Cristos însuși.

În epistola către Evrei găsim de asemenea expresia **„odihnă ca de Sabat”** (Evrei 4:9), sau o traducere literară: **„odihnă sabatică”** SCC (în greacă: *sabatismos*). Așa cum se va explica în ultimul capitol, ea nu corespunde odihnei din cea de a șaptea zi; ci, unei stări de odihnă spirituală în Cristos. Și această odihnă este **„astăzi”** (Evrei 4:7), adică **„în fiecare zi”** (Evrei 3:13), nu o odihnă ciclică, săptămânală, ci una permanentă.

8. Sabatul și tradiția

În perioada de timp dintre vremea lui Ezra și vremea Domnului Isus, tradiția legalismului evreiesc împovărase respectarea sabatului cu o mulțime de restricții ridicole. „Mișna” iudaică, adică adăugirile la Vechiul Testament, păstrează în textul ei nu mai puțin de 39 de restricții adăugate odihnei de Sabat. Aceste adăugiri nu au avut nici o valoare în ochii Domnului Isus. Este adevărat că El a respectat Sabatul biblic, ducându-se în mod regulat la sinagogă (Luca 4:16); dar la fel de adevărat este și faptul că El a preferat sa calce uneori poruncile tradiționale, proclamând valoarea omului deasupra importanței Sabatului (Matei 12:1-14; Marcu 2:23- 3:6; Luca 6:1-11; 13:10-17; 14:1-6; Ioan 5:1-18; 7:23; 9:16).

Domnul Isus a fost atât de categoric încât S-a declarat pe Sine **„Domn al Sabatului”** (Marcu 2:28; Matei 12:8; Luca 6:5); asumându-și libertatea de a proceda cum crede El de cuviință în ziua de Sabat. Este interesant ca toate cele zece porunci au fost reafirmate și reasezate de Cristos în (pentru) Adunarea creștină, cu excepția aceleia privitoare la Sabat (Matei 12:12; Luca 6:11; Marcu 2:27).

Mai mult, în învățătura Sa, Domnul Isus a recomandat subordonarea Sabatului față de lucrările făcute în favoarea omului: **„Isus a plecat de acolo, și a intrat în sinagogă. Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” El le-a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este, deci, un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.”** (Matei 12:9-12).

„Într-o zi de Sabat, s-a întâmplat că Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui smulgeau spice de grâu, le frecau cu mâinile, și le mâncau. Unii dintre Farisei le-au zis: „Pentru ce faceți ce nu este îngăduit să faceți în ziua Sabatului?” Isus le-a răspuns: „Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el, și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, a mâncat din ele, și a dat și celor ce erau cu el, cu toate că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?” Și le zicea: „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” (Luca 6:1-5).

Textele sunt prea clare pentru a mai fi nevoie de comentarii, nu sabbatul este definitiv în viața omului sau animalului; ci, nevoia omului și a animalului în ziua de sabbat este cea care primează.

9. Sabatul și adunarea (biserica) creștină

Adunarea sau Biserica primara a căutat sa folosească adunările publice din zilele de Sabat, pentru a pătrunde în sinagogile evreiești, și a le dovedi că Isus este Cristosul (Fapte 3:1; 13:14,42, 44; 16:13; 18:4). Între evrei și Biserică s-au iscat însă foarte repede controverse aprinse, și apostolii au trebuit sa declare răspicat ca nici un creștin nu mai trebuie să se supună reglementărilor ceremoniale mozaice; ca, dieta alimentară, tăierea împrejur, și Sabatul.

Atunci când Pavel afla că iudaizatorii umbla să-i întoarcă pe creștinii din Galatia sub jugul legii evreiești, este evident că el protestează vehement, muștrându-i aspru pe cei șovăielnici:

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Cristos, la o alta Evanghelie. Nu doar ca este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Cristos. Dar chiar daca noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, sa fie anatema! Cum am mai spus, o spun si acum: daca vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, sa fie anatema!”(Galateni 1:6-9). Puțin mai departe în epistolă Pavel exclama: **„Voi păziți zile, luni, vremi si ani. Mă tem sa nu mă fi ostenit degeaba pentru voi”** (Galateni 4:10-11). Și încă: **„Și mărturisesc iarăși încă o dată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea. Voi care voiți sa fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Cristos; ați căzut din har”** (Galateni 5:3-4).

Putem spune, că Biserica primară a început foarte repede să sărbătorească ziua dintâi a săptămânii ca **„ziua Domnului”** (Apocalipsa 1:10). La urma urmei, învierea a fost ziua în care s-au pus bazele Bisericii creștine. Și alte activități ale adunării creștine sunt descrise ca făcându-se în ziua întâi a săptămânii, cum ar fi: frângerea pâinii, predicarea, strângerea de ajutoare, etc. (Ioan 20:19; Fapte 20:7; 1Corinteni 16:2). Istoria este plină de dovezi care ne arata că în preajma anului 100 d.C., Biserica creștină se aduna în cea dintâi zi a săptămânii.

Din păcate susținătorii sâmbetei în toate formele sau ramurile lor, susțin că din timpul apostolilor până la împăratul roman Constantin cel Mare, creștinii au serbat *Sabatul* (sâmbăta) ca zi sfânta, în timp ce duminica (prima zi a săptămânii) era privită doar

ca o zi de lucru. Dar în anul 321 d.C. Constantin cel Mare a emis o decizie care impunea odihna în prima zi a săptămânii (duminica) în toate localitățile și orașele; în timp ce oamenilor de la țară, li se permitea să lucreze totuși pământul. În anul 538 d.C. *Conciliul de la Orleans* a îndepărtat și această derogare, impunând duminica ca zi liberă, în timp ce sâmbăta devenea o zi de lucru oarecare. Astfel se susține că împăratul Constantin este promotorul schimbării zilei de odihnă din sâmbătă în duminică; însă lucrul acesta nu este real.

Pe timpul împăratului Constantin, constituția prevedea șapte zile de muncă săptămânal. Legea dată de împăratul Constantin la 7 martie 321 d.C. cu privire la ziua de odihnă suna astfel: „*Toți judecătorii, orașenii și meseriașii trebuie să se odihnească în venerabila zi a soarelui (Sol invictus). Locuitorii satelor însă pot să se ocupe liber de cultivarea câmpului.....*” Originalul latin al acestui text se găsește în *Codex Justiniani* (Codul lui Iustinian). Această lege a fost dată ca o înlesnire acordată creștinilor; a fost un progres pentru creștini și pentru sclavi, care astfel au obținut o zi de odihnă și de închinare plătită de stăpâni. Deoarece creștinii care aveau diferite servicii, ocupații, veneau la închinare, până la răsăritul soarelui sau după apusul lui; dar acum cu legea dată de Constantin, se puteau întruni pentru închinare o zi întreagă. Deși prevederile legii nu par a fi prea stricte. Astfel trebuie precizate două lucruri:

1. Constantin nu a schimbat sâmbăta cu duminica (aceasta este o scorneală adventă); ci, pur și simplu a decretat o zi de odihnă pentru toți oamenii de sub domnia Lui (creștini și necreștini), căci până atunci nu exista o zi de odihnă în săptămână.
2. Creștinii începând cu sfârșitul secolului I d.C. au ținut „**ziua Domnului**” ca fiind duminica, istoria arată creștini ținând „**ziua Domnului**” duminica.

Dovezile despre Ziua Domnului, ziua de duminică, le vom analiza cu amănunțime la capitolul 16, însă ideea precum că creștinii au sărbătorit sâmbăta, este falsă; la fel, și învățătura potrivit căreia Constantin a schimbat sâmbăta în duminică. Creștinii în general deja din timpul apostolilor au serbat duminica nu sâmbăta.

Unii adventiști fac referire și la decretul lui Hadrian din 135 d.C. care interzicea ținerea sabatului, dar acest decret privea pe evrei nu pe creștini. După al doilea război iudeo-roman, împăratul Hadrian nimicește cu desăvârșire Templul, iar pe locul lui zidește în schimb un templu păgân, închinat lui Jupiter Capitolinul. Prin decret, îi

izgoneste pe iudei din Ierusalim, ba chiar îi urmareste prin imperiu și le impune o taxa și mai mare. În întregul imperiu, a fi iudeu devenise sinonim cu ocara. Iar semnul distinctiv pentru evrei era Sabatul pe care Hadrian îl interzice. Adventiștii insinuează însă că decretul privea și pe creștini, însă aceasta este doar o speculație. Acest mod de a gândi, reflectă îndocrinarea pentru sabat, căci este greu să privești istoria în mod obiectiv când ai fost îndocrinat pentru a crede un lucru, acolo unde decretul spune: *evrei, sabat, sabatarienii, văd creștini!?!*

10. Texte interpretate în mod greșit

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca și creștinii să țină ziua sabatului, Isus Cristos sau apostolii ne-ar fi spus despre aceasta; dar o astfel de poruncă nu este dată pentru creștini, chiar dacă în prezent există unele biserici care susțin cu vehemență obligativitatea ținerii sabatului. Tocmai de aceea, pentru a fi fermi încredințați în adevărul lui Dumnezeu, în continuare vom dezbate text cu text, preținsele argumente în sprijinul obligativității ținerii sabatului pe care aceștia le aduc; astfel, cititorul va putea vedea că nu neglijăm nici o parte din Cuvântul lui Dumnezeu:

Texte interpretate în mod greșit:

Geneza 2:1-3: „... În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.”

Acest text arată că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, și s-a odihnit în ea; însă textul nu specifică nimic despre o poruncă cu privire la o zi de odihnă care să le fi fost dată lui Adam și urmașilor săi. Astfel, cei ce susțin că sabatul a fost ținut începând cu Adam, învață ceva ce Biblia nu spune. Versetul citat nu conține nici o poruncă: Dumnezeu binecuvântează ziua a șaptea și o sfințește pentru El Însuși, poate într-un mod permanent; însă nimic nu se cere omului prin cuvintele acestea. Un exemplu elocvent ar fi Dumnezeu a creat templul din cer, odată cu cerurile (Evrei 8:1-2), însă doar începând cu Moise, s-a dat tiparul lui pentru o construcție asemănătoare pentru pământ. Chiar dacă templul exista în cer, oamenii lui Dumnezeu de pe pământ, nu s-a închinat într-un cort sau un templu, decât de la Moise încolo. În concluzie, iată că o realitatea spirituală, nu este neapărat o realitate pământească, sau nu devine automat o poruncă pentru oamenii de pe pământ.

De altfel Sabatul n-a fost cunoscut în timpul secolelor care s-au scurs înainte de Moise. Nu lipsesc amănuntele în legătură cu viața religioasă a patriarhilor: ni se spune despre altar, despre jertfă, despre zeciuială, despre sărbătoare, despre circumcizie; dar nici un cuvânt nu lasă să se presupună observarea (respectarea) Sabatului. Sabatul a fost cunoscut prin Moise, numai după ce poporul fusese răscumpărat

din Egipt, mai întâi cu ocazia străngerii manei (Exod 16:23,29-30); apoi, mai precis la Sinai, cu ocazia dării Legii (Exod 20:1-2,8-11).

În concluzie, cu toată menționarea celei de a șaptea zi chiar de la începutul Genezei, Sabatul nu a fost cunoscut înainte de Moise (Deuteronom 5:2-3); și nu privește decât pe poporul lui Israel, pentru care, el constituie un semn al legământului, așa cum s-a explicat deja.

Exod 20:10-11; 31:17: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o... Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.”

Din aceste texte reiese că sabatul este un memorial (o amintire) al odihnei lui Dumnezeu de la creație, dar aceasta nu înseamnă că cei din Noul Legământ trebuie să-l țină; căci, dacă Dumnezeu dorea acest lucru, dădea porunca despre sabat, încă începând cu Adam, și cu siguranță o reintroducea în Noul Legământ. Apoi în textele menționate aici, legătură este cu Israelul, după cum se precizează în Exod 31:16-17: „Fii lui Israel să păzească sabatul...Acesta va fi între mine și fii lui Israel un semn pentru totdeauna; căci în șase zile a făcut DOMNUL cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit.” Observăm cum textul face referire la Israel și sabat ca un semn între Israel și Dumnezeu, nu dintre națiuni și Dumnezeu sau între creștini și Dumnezeu.

Cele zece porunci sunt într-adevăr deosebite de restul Legii, prin felul solemn în care ele au fost date (Exod cap. 19 și 20), prin faptul că ele au fost scrise cu degetul lui Dumnezeu (Exod 31:18), și au fost așezate în chivot (Deuteronom 10:5). Această situație deosebită era de folos poporului ca să se teamă de Dumnezeu (Exod 20:20). Totuși Dumnezeu n-a îngăduit ca tablele Legii să fie păstrate; probabil ca ele să nu devină un obiect de idolatrie, cum a fost cazul cu șarpele de aramă (2Regi 18:4).

După cărțile lui Moise, nu mai este o prezentare aparte cu privire la cele zece porunci în Cuvântul lui Dumnezeu.

În Noul Testament, Legea este văzută ca un tot, fără ca să se facă vreodată vreo referire la cele zece porunci. În Noul Legământ ni se poruncește: I. Să Îl iubim pe Dumnezeu, arătând aceasta prin împlinirea poruncilor (1Ioan 5:2-3). II. Să Îl iubim sincer pe Isus ca Domn al nostru (Efeseni 6:24; 1Corinteni 16:22). III. Să iubim aproapele, ca pe noi înșine (Romani 13:8-10; Galateni 5:14). Porunca de a ne iubi aproapele, adică pe toți oamenii, implică și a ne iubi: a) frați de credință (Galateni 6:10; 1Tesaloniceni 4:9-11; Evrei 13:1), b) familia (Efeseni 6:1-4; Coloseni 3:18-20; 1Timotei 5:3,4), c) oamenii în general (2Petru 1:7), d) pe dușmani (Matei 5:38-48). Aceste trei porunci cuprind toată legea Noului Legământ!

Deși se poate face deosebire între „**porunci privitoare la închinare**” (Evrei 9:1) și învățătura morală, este greșit să spui că s-ar putea distinge decalogul de restul Legii, în Noul Testament. Construcții ca „Dumnezeu a poruncit” sau „Moise a zis”, pentru a face o distincție între legea morală a lui Dumnezeu și cea ceremonială a lui Moise, este ceva artificial creat în teologia adventistă, fără nici un suport în Biblie. Repet din nou și din nou, în Biblie, poruncile, sunt folosite fără să se facă vreo deosebire. Astfel porunca a cincia din decalog repetată de Isus în Matei 15:4 este prezentată în Marcu 7:10-11 ca fiind declarația lui Moise; vezi și: 1Regi 2:3; Ezra 7:6 comp. cu v.10. Și deseori „Legea lui Moise” cuprinde în mod clar toată învățătura dată de Dumnezeu în Pentateuh (Luca 24:44 și Fapte 28:23).

Oricare ar fi locul Sabatului în Lege, să ne amintim că libertatea creștinului cu privire la Sabat vine pe temeiul că Legea (ca întreg) a fost desființată în Cristos, prin moartea lui (Efeseni 2:15; Coloseni 2:14), astfel creștinul este mort față de Lege, și dezlegat de lege (Romani 7:4-7).

O altă idee care este scoasă în evidență de cei ce susțin sabatul, este că el este pentru veșnicie (vezi și Psalm 111:4,7,8). Cei ce folosesc acest argument nu sunt consecvenți, deoarece textul din Psalm 111:7,8 spune: „**TOATE poruncile...întărite pentru veșnicie.**” Deci ori le luăm pe toate, ori nu luăm nici una; căci chiar despre preoția levitică se spune că este continuă sau veșnică (Numeri 25:13), dar aceasta a fost abrogată, tot la fel poate fi abrogat și sabatul. Adevărul este că cuvântul veșnic, în ebraică poate avea un sens relativ, de aceea unele traduceri îl traduc cu „**timp indefinit**” NW. Astfel cuvântul ebraic „**oh-lam**”, are ca sens de bază o perioadă de timp, care din punct de

vedere al prezentului este ascunsă vederii; încât el se poate referi la o perioadă de timp care are un sfârșit (vezi de pildă Exod 21:6; 1Samuel 1:22,28), la o epocă, o perioadă de timp, dar se poate referi și la o perioadă fără sfârșit (Isaia 9:7).

Exod 31:18; 32:15-16; Deuteronom 4:12-13: „Când a isprăvit DOMNUL de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table din piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu...Moise s-a întors și s-a pogorât de pe munte cu cele două table ale mărturiei în mână. Tablele erau scrise pe amândouă părțile, și pe o parte și pe cealaltă. Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table...El Și-a vestit legământul Său pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table din piatră.”

Un alt argument adus este că sabatul a fost poruncit de Dumnezeu, cu vocea Sa, din mijlocul focului, și a fost scris cu degetul lui Dumnezeu. Aceste argumente sunt copilărești, căci nu este important **cum** s-au dat poruncile; ci, **la cine** s-au dat, **și pentru cât timp**, și **în cadrul cărui legământ?** Contextul acestui text arată că s-au dat doar lui Israel (Deuteronom 4:10-14; Exod 34:27,28). În plus, și Adam a primit porunca de a se înmulți direct de la Dumnezeu, dar aceasta nu înseamnă că este valabilă pentru creștinii necăsătoriți. De aceea, când analizăm o poruncă, trebuie să vedem cui i se adresează. Iar faptul că a fost degetul lui Dumnezeu care a scris cele zece porunci pe tablă, nu înseamnă altceva, decât că Duhul Sfânt a fost în acțiune, căci degetul lui Dumnezeu se referă la Acesta (comp. Matei 12:28 cu Luca 11:20). Apoi observăm că cele zece porunci sunt numite: „**legământul Său**”, despre ce legământ este vorba?

Despre cel făcut prin Isus? Nu, ci despre cel făcut prin Moise! Cu cine? Cu fiii lui Israel, cu cei strănși la Muntele Sinai, și cu copiii lor, un legământ pentru țara Canaan (Deuteronom 4:10-14). Dragă cititor, este oare acest legământ, și poruncile aferente lui pentru tine? Dacă da, atunci ai ca mijlocitor pe Moise, și nu pe Isus, și ca țară de moștenire Canaanul și nu cerul!

Un alt exemplu elocvent, este cartea cu detaliile pentru construirea templului din Ierusalim primită de David, în care era scris planul templului, **tot cu mâna lui Dumnezeu**; dar aceasta nu a însemnat, că templul din Ierusalim a rămas pentru eternitate (1Cronici 28:19). Tot așa și cu cele 10 porunci, când ele și-au atins scopul, au fost desființate.

Deuteronom 5:14: „Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului...” De obicei cei ce sunt pentru sabat, aduc în atenție expresia: „ziua de odihnă a Domnului”, în alte traduceri: „**sabatul DOMNULUI**”, spunând că ziua de odihnă nu este numită „sabatul evreilor”, ci „**sabatul DOMNULUI**”; dar aceștia uită că și anul sabatic este numit: „**un sabat pentru DOMNUL**” (Levitic 25:4), sau „**sabatele DOMNULUI**” (Levitic 23:38). Dar curios că pe acestea nu le țin, atunci sunt ei consecvenți în teologia lor ?

Dar chiar grupările care țin aceste sărbători, nu demonstrează că ascultă de Dumnezeu, după cum un om care ascultă de vechea constituție nu demonstrează că este ascultător regelui; ci doar ascultând de noua constituție, în cazul nostru de legea noului legământ, și de sărbătorile din ea.

Deuteronom 10:1-5: „**În vremea aceea, Domnul mi-a zis: „Taie două table din piatră ca cele dintâi, și suie-te la Mine pe munte; fă și un chivot din lemn. Eu voi scrie pe aceste două table cuvintele care erau scrise pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat, și să le pui în chivot. Am făcut un chivot din lemn de salcâm, am tăiat două table din piatră ca cele dintâi, și m-am suit pe munte cu cele două table în mână. Domnul a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, cele zece porunci care vă fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul.”** Dumnezeu a poruncit ca cele 10 porunci să fie păstrate în chivot, iar sulul legii era lângă chivot (Deuteronom 31:24-26). Astfel adepții zilei de sâmbătă susțin că cele 10 porunci sunt veșnice pentru că sunt **în** chivot nu **lângă** chivot și că trebuie să facem o diferențiere între porunci.

Această situație însă nu dovedește nimic din mai multe motive, ca de exemplu: în chivot mai era și toiagul lui Aron și mană (Evrei 9:4), și totuși preoția lui Aron s-a sfârșit, tot așa și tablele legământului (2Corinteni 3:7-11).

În plus, în sulul legii de lângă chivot, despre care susținătorii sabatului recunosc că a fost șters prin moartea lui Isus, **erau consemnate și cele 10 porunci**, căci în el erau consemnate „**toate cuvintele DOMNULUI**” (Exod 24:3-7), căci de fapt toate acestea făceau parte din Vechiul Legământ, și deci toate (inclusiv decalogul) au fost șterse!

Pe lângă toate acestea, faptul că în cer există un chivot (Apocalipsa 11:19), nu este o dovadă că cele 10 porunci nu s-au abrogat, căci Biblia nu specifică ce conține acel chivot.

Isaia 56:1-8; 58:13: „...**Ferice de omul care face lucrul acesta, și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă nici un rău!... Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor, care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut, și vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge... Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea Sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, ne urmând căile tale, ne îndeletnicindu-te cu treburile tale și ne dedându-te la flecării”**

De obicei aceste pasaje sunt comentate, că ar fi o profecie la epoca creștină. Dar nici din text, nici din context, nu reiese așa ceva; căci aceste pasaje, ca și cel din Isaia 66:23, se aplică literal în primul rând după ce poporul Israel s-a întors din captivitatea Babiloniană (Isaia 56.1-3,7; 58:12-14). Iar o altă perioadă la care se referă aceste pasaje, este perioada de după sfârșitul lumii; în mia de ani, pe pământul înnoit, când atât Israelul, cât și oamenii din toate națiunile, prozeliti la iudaism care vor rămâne pe pământ (Apocalipsa 3:4,18;16:15), la revenirea Domnului, ei vor moșteni pământul (Apocalipsa 20:3; Osea 3:4,5; Mica 4:1-4) și vor ține sabatul pe noul pământ (Isaia 56:4-8; 66:22,23), precum și sărbătoarea lunii noi și a corturilor (Zaharia 14:12,16-21).

Dar aceste texte nu se referă la epoca creștină, căci în aceste texte apar activități ca: jertfe și arderi-de-tot.

Matei 5:17-19, SCC: „**Să nu considerați că am venit să desființez legea sau profeții; nu am venit să desființez, ci să împlinesc. Pentru că adevărat vă zic: Până nu are să treacă cerul și pământul, nu are să treacă nicidecum vreo iotă sau liniuță din lege până ce are să se îndeplinească toate. Deci care are să desființeze unu dintre poruncile acestea cele mai neînsemnate și are să învețe așa oamenii, va fi chemat cel mai neînsemnat în regatul cerurilor; dar care are să împlinească și să îi învețe, acesta va fi chemat mare în Regatul cerurilor. Pentru că vă zic: dacă dreptatea voastră nu are să întrecă cu mult pe cea a**

cărturarilor și a fariseilor, nicidecum nu aveți să intrați în Regatul cerurilor.

Acesta este argumentul favorit pentru cei ce susțin valabilitatea celor 10 porunci, deci și a sabatului în Noul Legământ. Domnul Isus aici nu vorbește despre **cerințele legii**, sau despre **valabilitatea legii**, cum că ele nu vor fi desființate la cruce; ci, doar **„până nu are să treacă cerul și pământul!”**

Nu. El vorbește aici despre **latura profetică a legii și cărților profeților**, căci El precizează clar spunând: **„adevărat vă zic: Până nu are să treacă cerul și pământul, nu are să treacă nicidecum vreo iotă sau liniuță din lege până ce au să se facă toate.”** Este vorba că legea și profeții nu au să treacă, nu are să cadă nici o frântură **ca profeție** care să nu se împlinească. Cu alte cuvinte în lege și în cărțile profeției nu există profeții false, mincinoase care să nu se împlinească. Ba mai mult, El spune căci chiar El a venit, ca să împlinească profețiile, nu ca să le facă nule și mincinoase (comp. cu Luca 24:25-27; Fapte 28:23).

Astfel orice discuție legată de desființarea sau nu a cerințelor (poruncilor) legii pe baza acestui text este inutilă, deoarece acest text nu se referă la așa ceva. Acest text nu se referă la poruncile legii; ci, la profețiile legii, și anume că ele nu vor rămâne neîmplinite, că nu se vor desființa; ci, se vor împlini în persoana lui Cristos, precum și pe parcursul timpului, „până are să treacă cerul și pământul”. Deci, până după mileniu, **„legea sau profeții”**, rămân valabile ca **scrieri profetice**.

Însă legea a fost abrogată ca cerințe sau **porunci** la cruce (Efeseni 2:14-16; Coloseni 2:14-17).

Însă nici chiar din punct de vedere profetic, legea nu este eternă. Isus subliniază clar acest lucru când spune în v.18: **„Pentru că adevărat vă zic: Până nu are să treacă cerul și pământul, nu are să treacă nicidecum vreo iotă sau liniuță din lege până ce au să se facă toate.”** Deci legea are să treacă! De ce? Deoarece ea se va împlini **„până”**, are să treacă cerul și pământul (Apocalipsa 21:1).

Astfel legea ca *set de porunci* a fost desființată la cruce; însă *ca set de profeții*, după mia de ani, la începutul veșniciei, când toate profețiile din lege s-au împlinit, legea ca profeție fiind împlinită va trece.

În plus, a desființa vreo poruncă a legii, nu e neapărat fatal, ca și în cazul ne-respectării vreunei porunci a noii legii din noul

legământ. Isus spune în v.19: **„Deci care are să desființeze unu dintre ordinele acestea cele mai neînsemnate și are să învețe așa oamenii, va fi chemat cel mai neînsemnat în regatul cerurilor; dar care are să facă și să îi învețe, acesta va fi chemat mare în Regatul cerurilor”**. A desființa vreo poruncă, sau vreun ordin, nu înseamnă că nu intri în cer; ci, înseamnă că în cer vei fi mic, sau neînsemnat.

Aici Isus se referă la poruncile lui Dumnezeu, însă să nu uităm căci în momentul când Isus a spus aceste cuvinte iudeilor (inclusiv ucenicilor Lui), poruncile vechiului legământ erau în vigoare, doar după cca. 3 ani la cruce, legea este desființată (Efeseni 2:15; Coloseni 2:14). Astfel în momentul când Domnul a rostit cuvintele acestea el i-a învățat pe iudei să nu desființeze vreo poruncă, așa cum făceau de dragul tradiției (Matei 15:6).

Dar pentru noi creștinii din noul legământ, din principiul expus aici de Isus pentru evrei, înțelegm să nu facem așa nici cu privire la legea lui Cristos sub care suntem (comp. cu 1Corinteni 9:20-21).

Dar ce consecințe vor fi dacă călcăm vreo lege a Noului legământ? În mai multe pasaje se spune că **„nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu”** (1Corinteni 6:9-10; Galateni 5:21). Iar Ioan în Apocalipsa arată că cel desființează vreo iotă din cartea revelată - Apocalipsa, care face parte din poruncile noului legământ, **„îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta.”** (Apocalipsa 22:19). Aprigă este pedeapsa celui ce scoate vreun cuvânt din această carte.

După cum am explicat, fraza: **„Să nu considerați că am venit să desființez legea sau profeții; nu am venit să desființez, ci să împlinesc...”**, se referă la faptul că Isus nu a venit să desființeze legea din punct de vedere profetic; ci să îplinească profețiile din cartea legii și din cărțile profețiilor. Dar El a desființat legea ca porunci! De pildă, El a învățat că singurul motiv de divorț este **„desfrânarea”** și a suprimat îngăduința ce era oferită de lege, în care un bărbat putea să-și lase soția din alte motive, dându-i un certificat sau carte de despărțire (Matei 5:31-32). Sau atunci când Domnul a spus: **„Ați mai auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strâmb; ci să îplinești față de Domnul jurămintele tale.” Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum...”** (Matei 5:33-34). Litera legii îți dădea voie să faci jurămintele, dar trebuia să le îplinești; Domnul Isus, însă nu-ți dădea voie, El spunând în mod clar: **„Să nu jurați**

nicidecum”, aceasta devenind legea Noului Legământ (vezi Iacob 5:12).

Un alt exemplu este descris în Matei 5:38-44: **„Ați auzit că s-a zis (în legea vechiului legământ): „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” Dar Eu vă spun (legea noului legământ): Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orîcui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. Ați auzit că s-a zis (în legea vechiului legământ): „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun (legea noului legământ): Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc...”** [conținutul parantezelor rotunde îmi aparțin, fiind scris spre o înțelegere mai ușoară a citatelor biblice].

De fapt, la moartea lui Isus, legea în întregime (toate cele 613 porunci, inclusiv decalogul) a fost abrogată. De ce? Tocmai ca să putem fi ai lui Cristos. Pavel, fiind inspirat arătând că o soție este legată de soțul ei, atât timp cât acesta trăiește, el face de fapt o comparație, spunând în Romani 7:2-4: **„Căci femeia măritată este legată prin lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.”** Drag cititorule! Ai de luat o decizie, dacă vrei să aparțini lui Cristos? Dacă da, tu trebuie să mori față de lege, numai așa poți să fi al „Celui ce a înviat din morți”, ținând poruncile noului soț (Ioan 14:21), adică ale lui Cristos, și nu respectând vechea literă (incluzând aici și cele 10 porunci vezi v.7), căci **„am fost izbăviți de lege și suntem morți față de legea aceasta, care ne ținea robi, ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă”** (Romani 7:6).

Matei 24:20: **„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.”** Prin acest pasaj se încearcă dovedirea obligativității sabatului după moartea lui Isus și chiar pentru cei ce vor trăi zilele

din urmă. Dar acest text nu spune așa ceva; el se referă, prin natura contextului, la fuga iudeilor în necazul cel mare (Matei 24:16-20).

Dar să revenim la mesajul textului, și să acceptăm interpretarea, că creștinii vor ține sabatul. Se ridică o întrebare: Ce legătură are fuga, cu sabatul? Nici una; decât doar dacă acceptăm tradiția evreiască, care susținea că în ziua de sabat un om nu se putea deplasa mai mult de 1100 metri (vezi și Fapte 1:12 BCR n.s.). Dar acceptând această idee, susținătorii sâmbetei se condamnă singuri; căci ei, în sabat, nu țin cont de această învățătură!

De fapt, textul din Matei 24:20, se referă fie la faptul că dacă creștinii evrei, fug în sabat, în necazul cel mare se vor aproviziona cu greu pe drum; pentru că în sabat, Israelul era ca o țară moartă, inactivă (comp. cu Neemia 13:15-22).

În concluzie, acest pasaj nu se referă la creștinii dintre națiuni; ci, la creștinii evrei care vor locui în Ierusalim, în perioada necazului cel mare, când fuga lor în sabat va fi o greutate în Israel, dar nu pentru că ei respectă sabatul, ci pentru că ceilalți din Israel îl respectă, ceea ce va îngreua fuga în sabat!

Marcu 2:27: **„sabatul a fost făcut pentru om.”** Astfel prin acest text se explică că sabatul nu este doar pentru evrei; ci, pentru oamenii din orice națiune. Însă citind contextul acestui text, aceste cuvinte ale lui Isus nu răspund la întrebarea: *la cine a fost dat sabatul? Ci, pe cine slujește sabatul?* Adică, că sabatul îl slujește pe om, și nu omul pe sabat. Însă aici termenul „om” nu se referă la om în sens general, sau generic; ci, la om, în sensul specificului evreiesc.

Cu cine vorbea Isus? Cu evreii! Cine nu scotea în sabat animalul sau sclavul căzut în groapă? Evreul. La cine a fost dat sabatul? La evrei (Exod 31:13-16).

Deci aici, Domnul Isus nu vrea să spună că sabatul este pentru oamenii dintre națiuni; ci, să le arate fariseilor, spiritul (esența) legii sabatului; și anume că, nu evreul, trebuia să slujească sabatul; ci, invers, sabatul trebuia să-l slujească pe evreu (Marcu 2:23-28).

Luca 23:54-56: **„Apoi în ziua sabatului s-au odihnit după poruncă”**. Acest pasaj este interpretat ca o dovadă că chiar după moartea lui Isus, oamenii evlavioși s-au odihnit și au ținut cu grijă sabatul. Însă susținătorii sabatului din prezent uită că acest lucru a avut loc în Israel, printre evrei; că după lege, în ziua de sabat, nu trebuia făcut foc în locuințe (Exod 35:2-3), ceea ce cu siguranță acele

femei credincioase au respectat. Dar cei din prezent ce țin sabatul, nu respectă această interdicție!

Dar totuși să răspundem la întrebarea: de ce femeile evlavioase au ținut sabatul, după moartea lui Isus, dacă prin moartea Acestuia i s-a pus capăt sabatului? Deoarece, se cunoaște faptul că ucenicii și femeile din anturajul lui Isus, nu au înțeles totul dintr-o dată. De exemplu, la moartea Domnului Isus s-a pus capăt diferenței dintre evrei și neamuri (Efeseni 2:11-18); dar apostolii nu au înțeles lucrul acesta decât mai târziu, cu ocazia convertirii Sutașului Corneliu (Fapte 10:9-48; 11:1-18). Dar tot așa s-a petrecut și cu sabatul, sau cu alte sărbători și restricții ale legii, care nu au dispărut automat din mintea ucenicilor; ci, pe parcursul timpului, lumina a crescut (Proverbe 4:18), și ei au înțeles, devenind: liberi față de lege.

Luca 4:16; Fapte 13:42; 16:12-13; 17:2: În aceste texte Biblice se arată despre unele evenimente care au avut loc în sabat, dar numai o minte obturată poate vedea din aceste texte o dovadă în favoarea sabatului; căci, textele nu spun nimic despre obligativitatea ținerii sabatului.

Este normal ca Isus să predice în sinagogă sâmbăta, El fiind născut sub lege (Galateni 4:4-5), tot la fel e normal ca Pavel să se folosească de posibilitatea de a predica evreilor în sinagogă, căci numai în sabat când se adunau evreii în sinagogă.

De pildă, dacă mergem să predicăm la un cult sau la o confesiune ne vom folosi de zilele când acel cult are întruniri în casa de rugăciune, nu putem predica marția, dacă confesiunea respectivă se adună joia și duminica de pildă. Astfel Pavel a dat dovadă de înțelepciune și a predicat sâmbăta când evreii aveau întrunire în sinagogă, este interesant însă, că Pavel când predica la oamenii națiunilor, nu predica sâmbăta, ci „**în fiecare zi**” (vezi: Fapte 17:17; 19:9).

Romani 3:31: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.”

Prin acest pasaj unii încearcă să susțină că Pavel nu a susținut că legea morală a fost desființată. Dar apare inconsecvența. Aici în acest text, apare expresia „**legea**”, la singular; și, în anumite texte, ei interpretează că această expresie se referă la legea ceremonială, iar aici această expresie se referă la legea morală.

Noi trebuie să acceptăm fie că legea a fost desființată, în întregime, fie nu a fost desființată în întregime! În context, Pavel nu face nici o departajare între porunci. Ba mai mult, el se referă la toate poruncile

din vechiul legământ, atunci când folosește expresiile: „lege”, „legii” sau „legea”. Observați contextul: 3:19-21,28-31.

Atunci la ce se referă Pavel când spune: „...noi (cei din Noul Legământ) **întărim legea**” ? El s-a referit la spiritul (esența) legii, la împlinirea esenței spirituale, pe care o putem experimenta doar prin călăuzirea Spiritului Sfânt. Astfel în Romani 8:4 el mai spune: **„pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”** Cerința legii nu poate fi împlinită de îndemnurile sau voința omului supuse legii (Romani 8:3); ci, doar Duhul (Spiritul Sfânt), poate împlini spiritual legea în noi, astfel doar legea Duhului de viață mă poate elibera de înclinația permanentă de a păcătui, numită de Pavel **„legea păcatului și a morții”** (Romani 8:2) și mă poate face să ascult de Dumnezeu.

ILUSTRARE: după cum un om nu se poate elibera de forța (legea) gravitației singur, are nevoie de o forță superioară gravitației ca să-l dezlipească de pământ; în mod asemănător, legea vechiului legământ a fost abrogată, deoarece nu a avut putere, căci carnea (fîrea păcătoasă) o făcea fără putere, și a fost necesar să vină Domnul, să moară, iar noi să primim Duhul, și doar prin Duhul ne eliberăm de legea păcatului și a morții și împlinim legea. Cum o împlinim? Spiritual nu la literă, căci litera ucide, dar Duhul este cel ce dă viață (2Corinteni 3:6).

Dar atunci cineva s-ar putea întreba: cum acționează legea Duhului de viață, ca prin și în mine să fie împlinită cerința legii? În ce sens, noi, cei din Noul legământ **„întărim legea”** ?

În Filipeni 3:2-3 se avertizează asupra unui pericol: **„Păziți-vă de căinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de falsa circumcizie. Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.”**

Deci, legea Duhului de viață mă ajută să împlinesc legea nu ținând litera legii, nu ținând falsa circumcizie (circumcizia în carne); ci, pe cea în spirit, în inimă. Deci nu cine ține litera, este circumcis și îi slujește lui Dumnezeu, ci noi! Cine? Adică **„noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus”**. Da, noi care avem Duhul lui Dumnezeu, noi avem adevărata circumcizie (în inimă), adevăratul sabbat (sabatul spiritual care este în fiecare zi), alimentele curate (hrana spirituală curată), noi întărim

legea, noi îi slujim pe Dumnezeu cu adevărat. De ce? Pentru că o facem prin Duhul, căci Dumnezeu prin Cristos **„ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață.”** Prin urmare, **„...noi** (cei din Noul Legământ) **întărim legea”**, prin faptul că o împlinim prin Duhul, și într-un mod nou, cum? **Fie mai adânc** [ca de pildă, nu numai că ne abținem de la a ucide, dar ne abținem și de la mânie care poate duce la ucidere, Matei 5:22]; **fie într-un mod spiritual**, [Romani 8:4 - de exemplu, după lege nu trebuiau opriți boii să mănânce din grâu când îl treieră; dar, în Noul Legământ acest principiu se aplică spiritual, adică, conducătorii adunării creștine pot fi susținuți financiar de către cei printre care lucrează, 1Corinteni 9:8-14]. Și exemplele pot continua.

Prin urmare, noi, creștinii, întărim legea, nu o desființăm; căci noi nu ținem umbra; ci, realitatea lucrurilor, adică adevărata lege cea a Duhului (spirituală), nu a literei, căci litera omoară, dar Duhul dă viață (2Corinteni 3:6; Romani 2:27-29).

Chiar și legea cu sabatul o întărim. Cum? Prin faptul că ținem sabatul spiritual de odihnă în Cristos (Matei 11:28-30); și, pe care îl ținem **„astăzi”** (Evrei 4:6-7), adică **„în fiecare zi”** (Evrei 3:13).

Aleluia, mă bucur că noi cei circumciși în inimă și nu în carne, noi cei ce am intrat în odihna lui Dumnezeu din care nu mai vrem să ieșim, noi păzim legea, noi păzim adevăratul sabbat; pentru că îndreptățirea să nu vină prin fapte; ci, prin harul lui Cristos, în care ne odihnim, și cu care ne lăudăm.

Glorificat să fie Dumnezeu care ne-a dat legea Sa și a făcut-o desăvârșită în noi, cei care ne închinăm prin Spiritul lui Dumnezeu; care ne lăudăm cu Cristos, și care nu ne încredem în noi înșine (Filipeni 3:3).

Evrei 4:9: „Rămâne deci o odihnă ca de Sabbat pentru poporul lui Dumnezeu”. Există și alte traduceri mai apropiate de gândirea adventă la acest verset. Dar de fapt traducerea corectă este: **„odihnă sabatică”** (în greacă: sabbatismos). Dar care este înțelesul versetului acestuia?

Să analizăm ultima parte a capitolului 3 și capitolul 4 din Evrei! Esența raționamentului din cap. 3,4, este că: Dumnezeu a răscumpărat un popor pentru ca el să se bucure de odihna Lui pe pământ, în țara Canaan. Din cauza necredinței sale, cea mai mare parte din popor nu a ascultat, iar Dumnezeu s-a jurat că nu vor intra

în odihna Lui (Țara Canaanului), astfel aceștia au pierit în pustie, și nu a intrat în odihna din Canaan (comp. Evrei 3:7-11 cu Psalm 95:8-11; și cu Numeri 14:20-35).

Apoi Pavel face o paralelă între aceștia și noi creștinii, spunând că „noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna” despre care a vorbit El, când a zis: „Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!”

Adică noi intrăm într-o odihnă prefigurată de odihna promisă în țara Canaan, și această odihnă derivă din vestea bună ce ni s-a adus, și se primește prin credința în Isus Cristos (4:1-2; vezi și Matei 11:28-30). Însă tocmai ca să se deosebească odihna din Canaan, de odihna lui Dumnezeu din Eden, Pavel continuă spunând:

„Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.”

El vorbește deci de două tipuri de odihnă, cea în care Dumnezeu în Eden s-a odihnit de toate lucrările Sale, și cea pe care trebuia să le-o dea țara Canaan, despre care din nou vorbește în continuare Pavel citind din Psalm 95:11: „**Și aici este zis iarăși: „Nu vor intra în odihna Mea!”** (Evrei 4:5). Apoi Pavel concluzionează, că această odihnă, cea descrisă în Psalm 95, este pentru noi creștinii, căci el continuă precizând următoarele în Evrei 4:6: „**Deci, fiindcă rămâne ca să între unii (creștinii) în odihna aceasta și pentru că aceia (evreii din pustie) căroră li s-a vestit întâi vestea buna n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor”**.

Pavel își continuă descrierea acestei zile de odihnă în care intră creștinii, spunând în Evrei 4:7: „**El hotărăște din nou o zi: „Astăzi” zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”**

Cu alte cuvinte, dacă pentru Dumnezeu, odihna a însemnat a șaptea zi, dacă pentru Israelul din pustie, ea ar fi însemnat intrarea în Canaan, pentru David este astăzi, și pentru noi creștinii, ea este „astăzi”. Nici sâmbăta, nici țara Canaan; „**ci în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”** (Evrei 3:13).

Și tocmai pentru a accentua și mai bine lucrul acesta, el continuă spunând în Evrei 4:8-9: „**Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna (în țara Canaan), n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi (astăzi). Rămâne, deci, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.”**

Studiind în context v.9 este clar că, „**odihna sabatică**”, (redată în Cornilescu cu „**o odihnă ca cea de Sabat**”), se referă nu la cea care este sâmbăta, ci „**în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”**”, adică cea la care s-a referit David în mod profetic prin Psalm 95.

Această odihnă este echivalentul (și acuma atenție!), pe care l-a avut odihna din a șaptea zi (sabatul), atunci când s-a odihnit Dumnezeu la creație. Deci cu toate că odihna este *în fiecare zi*, acest sabat zilnic, este echivalentul sabatului din a șaptea zi, când Dumnezeu s-a odihnit de lucrările sale. De unde știm aceasta? Din versetele următoare: Evrei 4:10-11: „**Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim, deci, să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.**”

Deci, cine intră în această odihnă permanentă, care este în fiecare zi, „**se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale**”.

Această odihnă spirituală permanentă, înlătură odihna de sâmbătă, și îi dă o lovitură mortală, căci noi, care am intrat în această odihnă, care este „**în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”**”, ne odihnim ca și Dumnezeu care s-a odihnit în ziua a șaptea.

Decu, nu cei ce păzesc sabatul săptămânal se odihnesc ca Dumnezeu! NU! Noi care credem în Isus și ne odihnim zilnic în El (Matei 11:28-30), ne odihnim așa cum s-a odihnit Dumnezeu în a șaptea zi!

Deci în epoca creștină nu sectele care spun că țin sabatul (sâmbăta) se odihnesc ca Dumnezeu; ci, noi creștinii care am intrat în această odihnă care este în fiecare zi ne odihnim așa cum s-a odihnit Dumnezeu!!!

După cum evreii din cauza neascultării, și a necredinței, cu toate că au păzit sabatul săptămânal, nu au intrat în odihna lui Dumnezeu; tot așa cei care în prezent nu ascultă de glasul lui Dumnezeu, de a accepta făgăduința de a intra în odihna Lui, cu ei se împlinesc cuvintele: „**De aceea M-am dezgustat de neamul acesta și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat, deci, în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!”**” (Evrei 3:10-11). Este trist că cei care păzesc sabatul săptămânal, nu au intrat în odihna lui Dumnezeu! Adevărata odihnă a lui Dumnezeu prefigurată de odihna din ziua a șaptea de la creație am intrat noi în ea, toți cei care se odihnesc în Cristos și în jertfa Lui în ce privește

salvarea (mântuirea) lor, și nu se bazează pe faptele lor sau pe împlinirea legii.

Putem concluziona, că în cartea Evrei cap. 3 și 4, se vorbește de 3 tipuri de odihnă, după cum urmează: 1) Odihna din țara Canaan; 2) Odihna lui Dumnezeu din ziua șaptea; 3) Odihna spirituală care este în fiecare zi.

Dacă odihna din a șaptea zi, a fost una de o zi de 24 de ore, dacă cei din pustie au ratat intrarea în țara odihnei – Canaan, și nici chiar cei pe care Iosua i-a dus în Canaan n-au intrat în odihna lui Dumnezeu. Căci mai târziu Dumnezeu prin David, promite o altfel de odihnă, o odihnă permanentă, în care intri și nu mai ieși din ea, care este **„în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”**.

Cunoaștem lucrul acesta deoarece, îndemnul de a intra în odihna aceasta a fost făcut ulterior prin David, la mult timp după aceea, iar despre această odihnă se spune: **„Rămâne deci o odihnă ca de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu...”**. În capitolul acesta, locul odihnei nu este dat, însă știm că pentru adunarea creștină, odihna este chiar în prezent, odihnă pe baza jertfei lui Cristos; iar în viitor cerul sau Casa Tatălui.

Iar condițiile pentru a intra în odihnă sunt bine arătate: credința și ascultarea. Prin credință intrăm chiar de pe acum în această odihnă binecuvântată pentru sufletele noastre obosite (Matei 11:29-30).

Iubite cititor, ai intrat în această odihnă? Dacă nu, grăbește-te să intri în ea! Orice grupare religioasă care nu a intrat în această odihnă permanentă spirituală, nu este poporul lui Dumnezeu, căci pentru adunarea lui Dumnezeu **„Rămâne deci o odihnă ca de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim, deci, să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.”**

Apocalipsa 12:17: „...păzesc poruncile lui Dumnezeu...”. De obicei prin acest text se argumentează că însuși creștinii descriși în cartea Apocalipsa păzesc poruncile, și deci, și sabatul care face parte din poruncile lui Dumnezeu.

Însă o astfel de interpretare spune ceea ce textul nu spune; căci poruncile lui Dumnezeu de aici, se referă la poruncile din Noul Legământ. Creștinii nu mai țin legea pe care o țineau evreii, acest lucru este scos bine în evidență de apostolul Pavel prin cuvintele: **„pentru iudei am devenit ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei**

care sunt sub lege [evrei și prozeliți], **ca și când aș fi fost sub lege** [sub cele 10 porunci, plus cele 603], **măcar că NU SUNT SUB LEGE** [legea Vechiului Legământ]...**cu cei ce sunt fără lege, ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că NU SUNT FĂRĂ O LEGE A LUI DUMNEZEU** [legea Noului Legământ], **ci sunt supus lui Cristos).**...” (1Corinteni 9:20-22).

Deci în acest pasaj Pavel inspirat de Duhul Sfânt, vorbește de o lege sub care nu este, cu referire la legea Vechiului Legământ dată prin Moise; și de o lege sub care este, legea Noului Legământ, dată prin Cristos. Deci textele din Noul Testament care subliniază păzirea poruncilor lui Dumnezeu cu referire la creștini, se referă la legea lui Cristos, în care nu este inclusă porunca sabatului săptămânal; ci, prima poruncă este să iubești pe DOMNUL Dumnezeu, și pe aproapele tău ca pe tine însuși (Matei 22:37-40). Este curios însă că această primă poruncă nici măcar nu apare în cele 10 porunci; ci, este luată din celelalte peste 600 de porunci (Deuteronom 6:4-6; Levitic 19:18).

Concluzionez la acest capitol, cu ceea ce afirmă autorul cărții: „**Adventismul de Ziua a Șaptea abandonat**”, D.M. Canright, care a fost mult timp un „pionier”, predicator și un orator reprezentativ al Bisericii Adventiste De Ziua A Șaptea.

Referitor la „sistemul” pe care l-a apărât timp de 28 de ani atât de mult și de prisos, căci înainte de moartea sa a făcut o mărturisire interesantă:

„După ce am ținut sabatul de ziua a șaptea timp de 28 de ani, după ce am convins mai mult de 1000 de persoane să-l țină, după ce mi-am citit Biblia, verset cu verset de peste douăzeci de ori, după ce am cercetat cu atenție, cât de bine am putut, fiecare text, fiecare rând, fiecare cuvânt care vorbea despre întrebarea sabatului, după ce am cercetat toate astea, atât în original cât și în traduceri, după ce am cercetat în lexicoane, concordanțe, comentarii și dicționare; după ce am citit o grămadă de cărți pro și contra sabatului, după ce am citit rând cu rând cărțile părinților bisericii primare, după ce am scris mai multe cărți în favoarea sabatului de ziua a șaptea, care au fost satisfăcătoare pentru frații mei, după ce am dezbătut problema de zeci de ori, după ce am văzut roadele ținerii celei de-a șaptea zile, după ce am cântărit toată evidența în temere de Dumnezeu și în temerea zilei de judecată, sunt deplin convins că evidența este

împotriva ținerii sabatului de ziua șaptea.” [sublinierea îmi aparține].

Oare, dacă „ținerea” sabatului ar fi atât de evidentă expusă în Noul Testament, ca un act indispensabil mântuirii, cum de nici acest pionier al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu a găsit-o? Cum de nu a găsit evidențe care să-l țină în ascultarea de sabat?

Până aici am examinat principalele argumente folosite de către cei ce susțin obligativitatea unui sabat săptămânal, în continuare vom prezenta argumente clare că sabatul săptămânal nu face parte din Noul Legământ.

11. Un sabat liberalizat sau unul spiritual?

Dacă ar fi să ținem o zi de odihnă în sensul vechiului sabat literal din Israel, atunci ar trebui să o ținem după legea lui Dumnezeu, așa cum a fixat Dumnezeu sabatul în Legea Sa, aceasta ar implica chiar de a nu se face foc în sabat (Exod 35:2-3). Ori, ceea ce se face acum, numindu-se sabat literal, în multe cazuri nu este decât un simulacru de sabat literal, un sabat care nu este real, cum a fost în Israel; ci, un sabat liberalizat, și dacă sabatul se poate liberaliza după cum îi trece omului sau grupărilor religioase prin cap, atunci toate celelalte nouă legi din cele zece porunci (decalog) se pot și ele liberaliza.

Nu se poate dovedi din Scripturi, că creștinii au un sabat liberalizat, cum doresc unii; ci, unul spiritual, prin Domnul nostru Isus Cristos, în care toate lucrurile vechi se duc și se fac noi, după cum dorește Dumnezeu: un sabat nu numai pentru o zi, ci pentru fiecare zi, așa precum nici circumcizia spirituală nu depinde de prepuțul carnal, căci dacă există o circumcizie spirituală, care totuși să nu depindă de prepuțul carnal, atunci există și un sabat spiritual, care să nu depindă de o anumită zi și cu toate acestea să fie spre slava, lauda și gloria lui Dumnezeu Tatăl, prin Isus Cristos:

1. Unde arată Scriptura despre înnoirea lucrurilor vechi?

„Căci dacă cineva este în Cristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sânt de la Dumnezeu...” 2Corinteni 5:17-18

2. Unde arată Scriptura o circumcizie spirituală?

„În El ați fost circumciși, nu cu o circumcizie făcută de mână, ci cu circumcizia lui Cristos, în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase (gr.carnale)” Coloseni 2:11

3. Unde arată Scriptura un sabat (repaus, odihnă) spiritual? **„El hotărăște din nou o zi: „Astăzi” zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”** Căci, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, Dumnezeu n-ar mai vorbi după aceea de o altă zi. Rămâne deci o odihnă ca de sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine a intrat în odihna Lui, s-a odihnit și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale. Să ne grăbim deci să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă, urmând același exemplu de neascultare de cuvânt” Evrei 4:8-11.

4. Ce altceva s-a mai dus și s-a înnoit, sau se v-a schimba (înlocui)?

- a) Legea lui Dumnezeu, dată prin Moise, a fost schimbată cu Legea lui Dumnezeu dată prin Cristos (Romani 10:4; Evrei 7:12)
- b) Preoția Aronică a marilor preoți, a fost înlocuită cu preoția după rânduiala lui Melhisedec, și dată lui Cristos (Evrei 4:5-6, Evrei 7:14)
- c) Preoția levitică a fost înlocuită cu preoția creștinilor (1Petru 2:9, Apocalipsa 20:6)
- d) Israelul carnal a fost înnoit prin a fi un Israel spiritual (Romani 9:6,26; Galateni 6:15-16)
- e) Vechiul Ierusalim, a fost înlocuit cu Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:2)
- f) vechiul cer și pământ vor fi înlocuite printr-un cer nou și un pământ nou (2Petru 3:13; Apocalipsa 21:4)
- g) Semnul poporului antic al lui Dumnezeu, care a fost sabatul, a fost schimbat în noul popor al lui Dumnezeu cu semnul iubirii (Ezechiel 20:12; Ioan 13:34,35)

Mai mult decât atât, întrebăm:

DE CE în tot Noul Testament nu a fost mustrat nimeni pentru sabbat? Și mai întrebăm, de ce chiar din contră, li s-a atras atenția ucenicilor ca nimeni să nu fie mustrat pentru sabate, sărbători, luni noi sau pentru alte prescripții ale legii care puteau fi neglijate?

„Deci nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau lună nouă, sau sabate, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos” - Coloseni 2:16-17

Iubite cititor, nu accepta această beție spirituală, nu există nici un sabbat liberalizat, sabbatul ori îl ții după **toate rigorile legii**, ori nu-l ții! Ori accepți îndrumătorul, ori accepți că Cristos a venit și nu mai suntem sub îndrumător. Alege?!?

12. Texte care indică că toată legea, printre care și decalogul cu sabbatul au fost abrogate

Fapte 15:5-11,23-29: „Atunci unii din partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. Apostolii și presbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut. După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum, deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus...Și au scris astfel prin ei: „Apostolii, presbiterii (Sau: bătrânii.) și frații: către frații dintre Neamuri, care Sunt în Antiohia, în Siria și în Cilicia, plecăciune! Fiindcă am auzit că unii, plecați dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au tulburat prin vorbirile lor, și v-au zdruncinat sufletele, zicând să vă tăiați împrejur și să păziți Legea; noi, după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gând, am găsit cu cale să alegem niște oameni, și să-i trimitem la voi,...Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, și de curvie, lucruri de cari, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși.”

În acest pasaj se arată că unii dintre evreii care au crezut în Isus, susțineau obligativitatea pentru cei dintre neamuri să se circumcidă și să păzească legea lui Moise (v.5,24) cu referire la întreaga lege; căci expresia „**legea lui Moise**” se aplică la întreaga lege : Deuteronom 5:1,12-15; Neemia 9:13,14; 1Cronici 22:12-13; 1Regi 2:3; Ezra 7:6,10.

Însă apostolii călăuziți de Duhul Sfânt au hotărât următoarele restricții: să se ferească de: 1. Lucrurile jertfite idolilor; 2. De consumarea sângelui; 3. Și a animalelor sugrumate (din care nu s-a scurs sângele); 4. De desfrânare.

Toate aceste restricții existau și înainte de a fi dată legea lui Moise (ferirea de idolatrie – Geneza 35:3,4; de sânge și animale sugrumate – Geneza 9:3,4; de desfrânare – Geneza 12:15-18; 39:9).

De asemenea este curios, că sabatul sau interzicerea mâncăturilor necurate după lege, nici măcar nu sunt menționate, ceea ce lasă să se înțeleagă că apostolii priveau altfel sabatul decât unii din zilele noastre.

Dar nici chiar în listele cu porunci de mai târziu, care le completează pe acestea și care apar în epistole, nu menționează nimic de obligativitatea sabatului (Romani 1:29-32; 1Corinteni 5:10-11; 6:9-10; Galateni 5:19-21; etc.).

Ba mai mult, apostolii răspund la pretenția acelor care susțineau legea prin cuvintele: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duh Sfânt ca și nouă (care am păzit legea). N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățat inimile PRIN CREDINȚĂ . Acum, deci, de ce ispiți pe Dumnezeu și punei pe gâtul ucenicilor un jug (legea) pe care nici părinții noștri nici noi nu l-am putut purta ? Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus Cristos.” Deci apostolii explică clar că creștinii nu mai sunt sub lege, deci nici sub obligativitatea de a ține sabatul.

Romani 7:4,6: „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu...Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și Suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.” Este un text clar care precizează abrogarea întregii legi și a decalogului, căci aici se spune conform BCR: „...prin trupul lui Cristos ați murit în ce privește legea...Dar acum AM FOST DEZLEGAȚI DE LEGE și suntem morți față de ceea ce ne ținea robi, ca să slujim ca robi, în înnoirea duhului, iar nu după vechea literă.” Deci noi suntem dezlegați de legea veche, suntem morți față de ea, adică complet inactivi. Însă cei ce susțin sabatul, suferă acest pasaj dându-i o interpretare greșită. Ei spun că cuvântul lege de aici se referă, doar la legea ceremonială a jertfelor, și nu la cele 10 porunci; dar nici textul nici contextul nu susține o astfel de interpretare.

Ba mai mult, contextul arată că aici Pavel se referea tocmai la cele 10 porunci, căci în v. 7, el face referire la porunca a zecea din decalog, care spunea să nu poftești; prin urmare suntem dezlegați de lege (decalogul + cele 603 porunci). Însă aceasta face ca cei ce susțin sâmbăta sau alte prevederi ale legii vechi, să fie în imposibilitatea de a-L sluji pe Cristos în înnoirea duhului, căci ei slujesc după vechea literă.

Romani 10:4: „Căci Cristos este SFÂRȘITUL LEGII, pentru îndreptățirea oricărui credincios.” Deci în acest text se precizează clar că nu mai suntem sub lege, căci în Cristos legea s-a desființat, căci El a împlinit-o și i-a pus capăt, și aceasta se referă la întreaga lege, și a celor 10 porunci. De unde știm? Chiar v.5 precizează principiul îndreptățirii din Vechiul legământ, valabil și pentru cele 10 porunci, căci oamenii erau îndreptățiți prin ținerea cu strictețe a legii, pe când în Noul Legământ, omul este îndreptățit **fără lege** (Romani 3:21-24), prin credința în Cristos.

Galateni 3:18-19,23-26 – Citește cu atenție textul și puneți următoarele întrebări pe baza lui: Pentru ce este legea? „**Ea a fost adăugată** (făgăduințelor lui Avraam) **din cauza fărădelegii.**” Care lege a fost adăugată? Legea dată ulterior prin Moise, adică toată legea. Cu ce scop a fost dată legea ? „**...legea ne-a fost ÎNDRUMĂTORUL nostru spre Cristos...**” Pentru totdeauna a fost introdusă legea? Legea a fost dată pentru un timp, „**PÂNĂ când avea să vină sâmbăta (Isus)**” Când s-a pus capăt legii? „**După ce a venit credința** (în jertfa lui Cristos), **nu mai suntem sub îndrumător.** Căci toți suntem fii ai lui Dumnezeu PRIN credința (nu prin lege) în Cristos Isus.”

Ce s-ar întâmpla dacă în prezent am fi sub îndrumător? Aceasta ar însemna să negăm credința în Isus Cristos să fim neloiali acestui nou Stăpân pe care Dumnezeu l-a pus peste noi. Poporul lui Dumnezeu până la Cristos a fost sub un îndrumător, un tutore (legea), o dată ce a venit Fiul lui Dumnezeu, care este învățătorul trimis de Dumnezeu nu mai suntem sub tutore, sau dacă am fi, am fi neloiali noului Învățător. Deci o dată ce a venit Învățătorul Isus noi nu mai suntem sub vechiul îndrumător aceasta afirmă Pavel fiind inspirat de Dumnezeu.

Efesenii 2:15: „și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace”. Este un pasaj clar care indică

momentul abrogării legii, și anume moartea lui Cristos. Din păcate cei ce susțin sâmbăta suferă și acest text, spunând că expresia: „...**legea poruncilor în rânduielile ei**”, nu se referă la cele 10 porunci. Dar de unde știu ei lucrul acesta? Spune undeva în Biblie că această expresie s-ar aplica numai la o parte a legii?

Este demn de notat că expresii asemănătoare se referă chiar la cele 10 porunci (Deuteronom 5:1; Neemia 9:13-14).

Poate cineva ar putea zice despre textele mai sus menționate, că descriu **abolirea legii**, și nu direct despre **abolirea sabatului**; și ar dori să vadă un text clar, direct, despre sabat, că nu mai este obligatoriu pentru creștini; acest text îl vom prezenta în continuare:

Coloseni 2:14,16,17 – Este un pasaj clar și fără echivoc care precizează: „**A ȘTERS înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui și l-a luat din cale pironindu-l...DECI nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau lună nouă sau SABATE. Care sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos.**”

Deci este clar, nimeni să nu vă judece, dacă nu țineți sabatele expuse în lege. Dar unii suferă și acest pasaj, că se referă numai la sabatele care se țineau cu ocazia unor sărbători sau la anii sabatici, cum interpretează unii. De fapt, de unde știu ei că expresia „**sabate**”, se referă doar la unele sabate și nu la toate? Care este criteriul sau principiul teologic, pentru o astfel de interpretare? În plus, alte traduceri ale Bibliei traduc prin: „**un sabat**” NT CLV, sau „**la vreun sabat**” NW. Iar contextul confirmă că se referă la orice tip de sabat; deoarece v.16, este o concluzie a v.14,15, căci v.16, începe cu cuvântul: „**deci**”. Expresia „**deci**”, arată că v.16 este o finalitate a v.14,15, unde s-a precizat că înscrisul cu porunci a fost șters. Dar ce conținea înscrisul cu porunci, conținea El și sabatul săptămânal? Să lăsăm ca însuși Biblia să ne dea răspunsul la această întrebare. Dacă deschidem Biblia la Exod 24:3-4 sau la Deuteronom 31:9-11, vom vedea că înscrisul cu porunci conținea: „...**toate cuvintele Domnului și toate legile**” (BC), deci implicit și sabatul săptămânal, și ce s-au întâmplat cu acestea? Au fost șterse, de aceea nimeni nu mai este obligat să țină sabatul.

O altă dovadă că sabatul din Coloseni 2:16, se referă și la cel săptămânal, este v.15, unde se arată că Domnul Isus la cruce a dezarmat domniile și stăpânirile demonice de armele lor. Care erau armele lor cu care îi acuza pe oameni? Călcarea înscrisului cu porunci (v.14), călcarea legii lui Dumnezeu printre care și călcarea

sabatului. Căci nu ne putem închipui că demonii ar fi acuzat evreii care au călcat sabatul din al șaptelea an, dar nu îi învinovăța când călcau sabatul săptămânal?! O altă dovadă că în sabatele din Coloseni 2:16, este inclus și cel săptămânal, este v.17, unde se precizează că lucrurile din v.16 sunt o umbră a lucrurilor viitoare. Să ne întrebăm: Este sabatul săptămânal o umbră a lucrurilor viitoare ? Da, căci a șaptea zi (al șaptelea mileniu) va fi domnia lui Cristos și regatul de o mie de ani al păcii (2Petru 3:8-13).

Deci, dacă este o umbră a lucrurilor viitoare, atunci noi în prezent nu mai trebuie să-l ținem; căci, noi credem că „**trupul este al lui Cristos**”, adică trupul, adunarea este a lui Cristos, și noi avem totul deplin în El (Coloseni 2:8-10), prin urmare numai avem nevoie de lege (Coloseni 2:1-8). Tocmai ținerea legii ne face să nu ne ținem strâns unit de capul din care tot trupul este hrănit și crește (Coloseni 2:17-19)

Iar dacă poruncile privitoare: „**la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau lună nouă sau sabate**”, erau umbra, realitatea pentru creștini este trupul lui Cristos în care sunt ascunse bogățiile de cunoștință și înțelepciune (Coloseni 2:3), care are totul în Isus, în care locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu, deci fără a mai avea nevoie de o complectare din afara Lui.

Evrei 7:11-12 – Același lucru despre ștergerea tuturor poruncilor din Vechiul Legământ, este subliniat și în acest pasaj, unde se declară: „**Dacă într-adevăr desăvârșirea ar fi fost prin preoția leviților, CĂCI PE TEMEIUL EI A PRIMIT POPORUL LEGEA, ce nevoie mai era să se ridice un alt fel de preot, după rânduiala lui Melhisedec, și care nu a fost numit după rânduiala lui Aron ? Pentru că, fiind schimbată preoția, TREBUIA NUMAIDECÂT SĂ AIBĂ LOC ȘI O SCHIMBARE A LEGII.**”

Să reflectăm sincer la această precizare: Pe ce temei a primit poporul Israel, legea? Pe temeiul preoției levitice. Care lege a primit-o pe acest temei, doar legea ceremonială? Nu, ci TOATĂ LEGEA (Exod 24:3-8). Ce s-a întâmplat cu preoția lui Aron? A fost schimbată. Care este consecința schimbării preoției? S-a schimbat și legea!

Deci este clar că creștinii trebuie să țină nu legea abrogată; ci, legea Noului Legământ. Iar această lege o găsim în învățăturile lui Cristos și ale apostolilor, consemnate în Noul Testament.

Aceasta nu înseamnă că Vechiul Testament este de lepădat, ci înseamnă că numai poruncile reiterate în Noul Testament mai sunt valabile, sau înțelesul spiritual al legii, dat prin Duhul Sfânt.

Iar prin faptul că porunca de sabbat nu este revigorată (re-poruncită) în Noul Legământ ca o obligativitate; în consecință, nu mai trebuie ținută.

13. Care sunt consecințele dăunătoare ale obligativității respectării sabatului?

În primul rând, a reclădi lucrurile legii, te face călcător de lege (Galateni 2:18-21), și te pune în postura de a lepăda harul lui Dumnezeu; ca și cum, Cristos, nu a venit și nu a împlinit legea punându-i astfel capăt (Galateni 4:4-5). Este ca și cum Cristos ar fi murit degeaba, dacă îndreptățirea este prin lege (Galateni 2:21); sau ca și cum nu ar fi murit, ca să pună capăt legii (Coloseni 2:14; Efeseni 2:15; Romani 7:6).

Însă unii ar putea uza greșit de libertatea creștină, care permite ca un creștin să țină anumite zile pentru Domnul, conform principiului din Romani 14:5-6, pentru a susține că unii creștini pot ține sabatul, dacă nu fac o lege din aceasta pentru alții! Oare într-adevăr Romani 14:5-6, susține o astfel de idee?

Acest text spune: „Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu.”

În acest text se vorbește de zilele de post, pe care fiecare creștin le ține după alegerea lui. Dacă un creștin consideră anumite zile personale de post mai deosebite ca altele când nu postește, are această libertate căci le ține pentru Domnul!

Dacă însă alt creștin consideră zilele la fel, căci el alege să mănânce în unele zile când alt creștin nu mănâncă, ci postește pentru Domnul Isus, atunci acel creștin mănâncă și aduce mulțumiri Domnului.

Acest pasaj susține libertatea pe care o are creștinul ca individ, legată de zilele de post, și nu legată de sărbătorile vechiului legământ!

Căci în acest text nu se spune: *„cine vrea să sărbătorească sărbători din vechiul legământ poate să o facă”*, cu alte cuvinte, acest text nu încurajează la a lua sărbători din vechime și a le ține ca încredințare personală. De ce?

Motivele sunt mai multe: 1) eu reclădesc lucrurile legii, și prin aceasta sunt călcător de lege (Galateni 2:18-21); 2) prin ținerea din nou a sabatului (chiar dacă nu-l impun la nimeni), dau un ascendent periculos vechiului legământ, și revin la umbră; 3) dacă-l accept pe Cristos și pe trupul Lui ca realitate, nu pot ține umbra. Eu nu pot ține,

chiar ca persoană individuală, și umbra și realitatea lucrurilor laolaltă (vezi Coloseni 2:14-17). 4) În Evrei 3:13; 4:8-11, se arată că noi avem o odihnă zilnică, acesta este odihna spirituală care a înlocuit sabatul și este echivalentul sabatului săptămânal. A ține sabatul săptămânal, înseamnă a anula această odihnă, care a fost dată pentru poporul lui Dumnezeu. În Evrei 4:1-11, este zădărnicită odihna din ziua a șaptea și cea din țara Canaan, în favoarea odihnei hotărâte de Dumnezeu prin cuvintele: **„El hotărăște din nou o zi: „Astăzi” zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”**

De fapt, Biblia avertizează împotriva unui astfel de pericol, prin cuvintele: **„Cristos ne-a eliberat ca să fim liberi. Rămâneți deci tari și nu vă supuneți iarăși sub jugul robiei!...Voi care căutați să vă îndreptățiți pe voi înșivă prin lege, V-AȚI LIPSIT DE CRISTOS, AȚI CĂZUT DIN HAR.”** (Galateni 5:1,4).

De asemenea, în 2Corinteni 3:17, se spune: **„...unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.”** Această libertate nu înseamnă, că ne putem face de cap. Dacă nu suntem sub lege, ci sub har, nu înseamnă că putem face orice, căci Biblia spune: **„Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu suntem sub lege, ci sub har? NICIDECUM!”** (Romani 6:15-22); iar la Tit 2:11 se spune: **„Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii s-a arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”**

Da, creștinii, chiar dacă se află sub har, harul îi împinge la a duce o viață sfântă de ascultare de Dumnezeu și de a umbla în Duhul nu de a reintroduce sărbătorile legii care de fapt creștinii le țin dar în sens spiritual. De pildă paștele ținem de fiecare dată când luăm Cina Domnului (1Corinteni 5:7,8), sabatul îl ținem ca odihnă în Cristos, în fiecare zi, etc.

Astfel noi creștinii am fost eliberați de jugul Legii, tocmai pentru a sluji lui Dumnezeu prin Duhul. Întreaga epistolă către Galateni ne este dată, ca să condamne pe cei care amestecă harul cu Legea. Să cităm câteva versete: **„Cristos ne-a eliberat ca să fim liberi. Rămâneți deci tari și nu vă supuneți iarăși sub jugul robiei!”** (Galateni 5:1); **„Am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”** (Galateni 2:19). Aceasta ce se subînțelege: **„Am murit față de Sabat, pentru ca să trăiesc pentru Dumnezeu”**; altfel n-aș

putea trăi pentru Dumnezeu, n-aș putea să-L iubesc, și să-i slujesc în libertate.

Încă un citat din aceeași epistolă: **„Și mărturisesc iarăși”** spune apostolul Pavel **„oricărui om circumcis că este dator să împlinească întreaga Lege”** (Galateni 5:3). Referitor la Sabat, am putea parafraza: **„Mărturisesc iarăși oricărui om care ține Sabatul că este dator să împlinească întreaga Lege”**. Și Iacob adaugă: **„Cine va păzi toată Legea, și va greși într-o singură poruncă, se face vinovat de toate”** (Iacob 2:10). Ce curaj periculos este să vrei să adaugi vreo poruncă legală evangheliei harului! Apostolul folosește expresiile cele mai tari; pentru ca ochii copilașilor lui, pentru care iarăși simțea durerile nașterii (Galateni 4:19), să se deschidă. Ele să fie așa și pentru cititorii acestor rânduri.

Pentru apostol, **amestecul Legii și al harului** înseamnă:

- **„o altă evanghelie...deosebită de aceea pe care v-am vestit-o noi”**; adică, o evanghelia falsă (Galateni 1:6-8).
- a anula harul lui Dumnezeu și însemnătatea morții lui Cristos (Galateni 2:21).
- după ce am început prin Duhul, să sfârșim în firea păcătoasă (Galateni 3:3).
- să fi suferit în zadar pentru Domnul (Galateni 3:4).
- să fie sub blestem (Galateni 3:10).
- să fie supuși sub jugul robiei (Galateni 5:1).
- să fie căzuți din har (Galateni 5:4).

De aceea nu putem face o obligativitate dintr-o lege și o sărbătoare care nu este reiterată (repetată) în Noul legământ. Ba mai mult, a ține sabatul înseamnă a da un ascendent vechiului legământ, și a desființa sabatul spiritual descris în Evrei cap. 3,4. Dar unii s-ar putea întreba: Ce este noul legământ? Cu ce se deosebește de cel dintâi care este învechit (Evrei 8:13)?

14. Care este legământul cel nou, și în ce constă acesta?

Biblia vorbește de mai multe legăminte, de fapt Biblia este o carte a legămintelor. Legământul este legătura în care Dumnezeu relaționează cu omul. În Scripturi găsim următoarele legăminte importante:

- **Legământ cu Noe (Geneza 9:8-17).**
- **Legământ cu Avraam (Geneza 15:18).**
- **Legământ cu poporul Israel la Muntele Sinai (Exod 24:1-8).**
- **Noul Legământ (Matei 26:28).**

Un legământ este o **înțelegere**, sau un **contract între două părți**. Cuprinde **ofertele** celor două părți (ce dă fiecare parte), și **obligățiile** celor două părți. **Fiecare parte poate rupe legământul**, fie printr-un **act deliberat** fie prin **încălcarea obligațiilor asumate**.

Diferența dintre Vechiul și Noul Legământ:

Vechiul Legământ ca orice legământ implică o înțelegere sau un **contract dintre două părți**. În acest caz o parte a fost Iehova Dumnezeu, iar cealaltă parte a fost poporul Israel. În acest legământ era implicat un **mijlocitor** sau mediator, care a fost Moise. El a primit cuvintele sau **poruncile legământului** pe care el le-a transmis poporului Israel. Iar acest legământ a fost întărit **prin sângele** unor animale jertfite și pe **baza mărturiei** poporului care a spus: „**Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.**” (Exod 24:1-8). Scopul acestui legământ era ca națiunea Israel să devină **o națiune de regi și preoți** pentru celelalte națiuni de pe pământ (Exod 19:5-6), adică această națiune urma să-l reprezinte pe Dumnezeu și să fie mijlocul de salvare pentru ceilalți oameni.

Însă această promisiune era condiționată de ascultare, și tocmai de aceea Israel nu a ajuns să devină o națiune de regi și preoți pentru că nu a ascultat de Dumnezeu, chiar omorând pe Fiul lui Dumnezeu (Matei 23:37-39; Romani 11:25). Vechiul Legământ și legea aferentă acestuia, era doar pentru un timp, până când avea să vină Fiul lui Dumnezeu (Galateni 3:19-25). Prin El Dumnezeu a adus în existență un Nou Legământ, care este mult mai bun, căci este bazat nu pe sângele țapilor sau taurilor, ci pe sângele perfect al lui Isus Cristos (Evrei 8:6; 9:11-28; 10:14).

În primă fază, în acest Nou Legământ au intrat evreii, însă datorită împietririi lor spirituale, și oameni din orice națiune au fost invitați să intre în acest Nou Legământ (Fapte 3:24-26; Fapte 18:5-6).

Dar ce implică Noul Legământ?

După cum vechiul legământ implica un angajament între două părți, tot așa și acest legământ implică **angajamentul** între Dumnezeu și Israel cu care a vrut să încheie acest nou legământ (Ieremia 31:31-33), din cauza necredinței lor, și oameni din orice națiune au intrat în acest legământ (Fapte 3:22-26; 13:46; Galateni 3:26-29), și astfel acest legământ Dumnezeu nu l-a făcut cu o națiune de pe pământ, pentru că Israelul nu a crezut în Fiul lui Dumnezeu (Romani 11:25); ci, **cu persoane individuale** (evrei și ne-evrei) care cred în Isus și ascultă de poruncile acestuia (Evrei 5:9-10). **Mijlocitorul** Noului Legământ este Fiul lui Dumnezeu, **Isus** (1Timotei 2:5-6).

Iar legea Noului Legământ este **legea lui Cristos** (Galateni 6:2), care cuprinde toate poruncile date de El și care sunt prezentate în Evangheliile, cât și cele date prin apostoli, scrise de aceștia în celelalte cărți ale Noului Testament (Fapte 1:2).

Scopul acestui legământ este ca cei ce devin părtași la el, să le fie **iertate păcatele**, să aibă **legea lui Dumnezeu scrisă** nu pe table sau pe hârtie ci în minte și **inimă**, astfel acest legământ ne duce într-o relație intimă cu Dumnezeu, care ne învață prin Domnul Isus și prin Spiritul Sfânt, nu printr-o clasă preotească ca și în vechiul legământ. De asemenea, cel din Noul Legământ are perspectiva de **a intra** în locul preasfânt adică **în cer**; nu într-o țară pământească cum a fost Canaan (Evrei 8:8-12; 10:14-20).

Această favoare de a intra în Noul Legământ nu este doar pentru unii, ci este pentru **toți** care cred în Isus în oricât de mare număr (Fapte 2:38-39; Galateni 3:26-29).

Biblia arată că toți creștinii sunt „**una**”, adică în același legământ, făcând parte în același staul, fie că sunt iudei (oile din staul), fie neamuri (alte oi), căci Isus spune în Ioan 10:16 BC: „...**și va fi o turmă și un Păstor.**”

Semnul vizibil al acestui legământ este participarea la Cina Domnului, atunci când luăm din pâinea ne-dospită și din rodul viței ca simbol al comuniunii cu corpul și cu sângele perfect al Domnului Isus (Matei 26:26-29; 1Corinteni 11:23-26). Acest ceremonial este o expresie a credinței noastre în jertfa de răscumpărare al lui Isus, astfel cine nu se împărtășește cu o conștiință curată din pâine și vin, nu este creștin, nu

va avea viață veșnică și nu este părtăș la Noul Legământ (Ioan 6:47-54).

În concluzie, poruncile și rânduielile din Noul legământ sunt valabile pentru noi, nu cele din legământul Sinaitic, făcut la poalele Muntelui Sinai. Care legi însă din legământul Sinaitic mai sunt valabile literal pentru noi? Cele care sau reintrodus sau reiterat în legea Noului Legământ, numită și legea lui Cristos (Galateni 6:2), sau legea Duhului de viață (Romani 8:2). Ce conține însă această lege, vom analiza în capitolul următor.

15. Care este legea lui Cristos?

Sunt unii sâmbătari care țin sabatul nu cu scopul de a se îndreptății prin ținerea sabatului, sau a legii alimentației, ei recunosc verbal că salvarea este prin har, prin credință (Efeseni 2:8-9), însă ei spun că respectă aceste legi, pentru a face faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu să le facă (Efeseni 2:10)!!!

Pavel face însă în 1Corinteni 9:20-21, o distincție clară între legea iudeilor (toate cele 613 porunci pe care ei trebuiau să le țină), și despre care Pavel spunea că „nu este sub aceea lege”; și legea creștină, numită: **„o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos”**, sub care Pavel era. Această lege sunt poruncile date de Domnul și de apostoli, și scrise de Evangheliști și Apostoli în N.T (Fapte 1:2; 1Corinteni 14:37). Această lege ne este săpată de Duhul lui Dumnezeu în inimă.

Însă atunci când le vorbește despre **„legea lui Cristos”** (Galateni 6:2), susținătorii sabatului întreabă: *Care este legea aceasta? Unde o găsim scrisă? Ce conține ea?* Tocmai punând aceste întrebări, ei se dau de gol, că nu cunosc noul legământ, și legea aferentă acestui nou legământ făcut prin Cristos! Ei nu cunosc această lege numită și legea lui Cristos (Galateni 6:2), sau legea lui Dumnezeu (Romani 7:22; 1Corinteni 9:21), sau legea Duhului de viață (Romani 8:2), legea libertății (Iacob 2:12); legea desăvârșită a libertății (Iacob 1:25); legea împărătească (Iacob 2:8), poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17; 14:12); poruncile lui Cristos (Ioan 14:15, 21; Ioan 15:10; 1Ioan 2:3). Dar care sunt aceste legi sau porunci?

Legile și poruncile Noului Legământ:

Legea Noului Legământ are trei părți:

I. Să Îl iubim pe Dumnezeu, arătând aceasta prin împlinirea poruncilor (1Ioan 5:2,3). **II. Să Îl iubim sincer pe Isus ca Domn al nostru** (Efeseni 6:24; 1Corinteni 16:22). **III. Să iubim aproapele, ca pe noi înșine** (Romani 13:8-10; Galateni 5:14). Porunca de a ne iubi aproapele, adică pe toți oamenii, implică și a ne iubi: **a)** frați de credință (Galateni 6:10; 1Tesaloniceni 4:9-11; Evrei 13:1), **b)** familia (Efeseni 6:1-4; Coloseni 3:18-20; 1Timotei 5:3,4), **c)** oamenii în general (2Petru 1:7), **d)** pe dușmani (Matei 5:38-48).

Cu toate că sunt cele mai mari porunci, ele nu fac parte din cele 10 porunci.

În componența acestei legi a iubirii, sunt implicate și alte legi după cum urmează:

Matei 7:12: „Tot ce voiți să vă faceă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; **căci în aceasta este cuprinsă legea și Prorociei.**”

Romani 13:9-10: „De fapt: „**Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești**” și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „**Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.**” Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea, deci, este **împlinirea Legii.**”

Galateni 5:14: „**Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.**” Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.”

Efesenii 6:2: „**Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta**” este cea **dintâi poruncă** însoțită de o făgăduință „ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ.”

Iacob 2:8: „**Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți**” bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de lege ca niște călcători de lege.”

În continuare voi trece în revistă legile și poruncile noului legământ, fără a avea pretenția a face o înșiruire completă: Să nu te mănii pe fratele tău (Matei 5:22-23); Să nu poftești o persoană de sex opus (Matei 5:28); să dai morții mădulele tale păcătoase (Matei 5:29-30 comp. cu Coloseni 3:5); să nu divorțezi din alt motiv decât desfrânarea (Matei 5:32); să nu faci jurăminte (Matei 5:34); să nu vă împotriviți celui care vă face rău (Matei 5:39); fă mai mult bine decât ți se cere (Matei 5:40-41); celui ce-ți cere dă-i, nu te întoarce de la cel care îți cere împrumut (Matei 5:42); iubește-ți dușmanul (Matei 5:44); practică milostenia și rugăciunea în ascuns, nu una publică fățarnică (Matei 6:1-6), postește în ascuns (Matei 6:16-18); nu vă strângeți comori pe pământ, ci în cer (Matei 6:19,20); nu vă îngrijați, căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu (Matei 6:25-34); nu judecați (Matei 7:1-5); nu risipiți lucrurile sfinte la oamenii care nu le prețuiesc (Matei 7:6); nu vă îngrijați, cu privire la ce veți vorbi când ajungeți în față stăpânirilor (Matei 10:19,20); cine voiește să vină după Isus, trebuie să se lepede de sine și să-și i-a crucea și să-l urmeze încontinuu (Matei 16:24; Marcu 8:38); feriți-vă să disprețuiți pe cei micuți (Matei 18:10); este interzis divorțul și recăsătorirea cu excepția motivului de desfrânare (Matei 19:9); faceți ucenici, botezați, învățați (Matei 28:19-20); iubiți pe vrășmașii

voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, nu întoarce rău pentru rău (Luca 6:27-29); fi darnic (Luca 6:30); dați cu împrumut fără să nădăjduiți să mai primiți înapoi (Luca 6:34-35); să țineți Cina Domnului în amintirea jertfei lui Isus (Luca 22:19-20; 1Corinteni 11:23-34); să se predice în Numele lui Isus pocăința și iertarea păcatelor către toate popoarele (Luca 24:47); o poruncă nouă, de a-i iubi pe frați cum ne-a iubit Isus, o iubire care nu a fost poruncită în legea vechiului legământ (Ioan 13:34,35; 15:12-14); pocăință și botez (Fapte 2:38; 3:21; 17:30); ferirea de lucrurile jertfite idolilor, de desfrânare, de animale sugrumate și de sânge (Fapte 15:20,28,29; 21:25); a ne socoti morți față de păcat și vii față de Dumnezeu (Romani 6:11); aducerea trupurilor ca o jertfă vie, transformarea prin înnoirea minții (Romani 12:1,2); să nu avem gânduri înalte, ci ceea ce se potrivește (Romani 12:3); dragoste fără prefăcătorie (Romani 13:9); fiți plini de afecțiune, dați cinste și înțâietatea altora (Romani 12:10); în activitatea slujirii Domnului nu fiți leneși, ci fierbinți (Romani 12:11); Bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necaz, stăruiți în rugăciune (Romani 12:12); Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie, fiți primitori de oaspeți (Romani 12:13); Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați (Romani 12:14); Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng (Romani 12:15); nu întoarceți nimănui rău pentru rău, urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor, trăiți în pace cu toți oamenii, nu vă răzbunați singuri; dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; Nu te lăsa biruit de rău; ci, biruiește răul prin bine (Romani 12:17-21). Supunerea față de autorități (Romani 13:1-7; Tit 3:1; 1Petru 2:13-17); umblarea ca în timpul zilei și îmbrăcarea cu Cristos (Romani 14:11-14); excluderea din adunare (1Corinteni 5; 2Ioan 1:9-11); a nu ne judeca prin tribunale lumești cu frații de credință (1Corinteni 6:1-10); a nu desfrâna (1Corinteni 6:18); datoria celor căsătoriți (1Corinteni 7:3-5); cei căsătoriți să nu divorțeze, ci să se împace (1Corinteni 7:10,11); re-căsătoria se face doar în Domnul (1Corinteni 7:39); porunca de a nu poticni prin mâncare (1Corinteni 8); să nu poftim lucruri rele (1Corinteni 10:6); să nu ne închinăm la idoli (1Corinteni 10:7); să nu desfrânăm (1Corinteni 10:8); să nu ispitim pe Domnul (1Corinteni 10:9); să nu murmurăm contra lui Dumnezeu (1Corinteni 10:10); se poate mânca din tot ce se vinde în măcelărie, sau din tot ce ne pune pe masă un necredincios, cu condiția să nu fie din lucrurile

jertfite idolilor (1Corinteni 10:25-28); bărbatul trebuie să se roage cu capul descoperit, femeia va trebui să se roage și să profetească cu capul acoperit (1Corinteni 11:1-13); femeia trebuie să poarte părul lung, iar bărbatul părul scurt, ca o diferențiere între sexe (1Corinteni 11:14-16); darurile spirituale se exercită în dragoste (1Corinteni 12:31; cap. 13); în slujirea pe rând, nu se poate vorbi decât maxim trei persoane și cu tălmăcire (1Corinteni 14:27,28); în vorbirea profețiilor pot vorbi trei, dar după aceea se dă timp pentru judecarea profețiilor (1Corinteni 14:29-31); ne-înjugarea la un jug nepotrivit și despărțirea de tot ce este necurat (2Corinteni 6:14-18); curățirea totală (2Corinteni 7:1); fiecare să dea dărnicie după cum a hotărât (2Corinteni 8:7); purtarea reciprocă a sarcinilor (Galateni 6:2); dărnicia pentru învățătorii Bibliei (Galateni 6:6); să facem bine la toți dar mai ales fraților de credință (Galateni 6:10); să nu mințim (Efeseni 4:25); să nu ținem mânia (Efeseni 4:26); să nu furăm (Efeseni 4:28); să avem nu o vorbire murdară; ci, spre zidire (Efeseni 4:29; 5:3-5); să nu avem nici o atitudine rea, ci una bună și miloasă (Efeseni 4:31,32); să urmăm exemplul lui Dumnezeu (Efeseni 5:1); să umblăm în dragoste (Efeseni 5:2); să răscumpărăm timpul (Efeseni 5:15-17); datoria soțiilor (Efeseni 5:22-24; Coloseni 3:18; 1Petr 3:1-6); datoria soților (Efeseni 5:25-29; Coloseni 3:19; 1Petr 3:7); datoria copiilor (Efeseni 6:1-3; Coloseni 3:20); a taților (Efeseni 6:4; Coloseni 3:21); a sclavilor (Efeseni 6:5-8; Coloseni 3:22-25; 1Timotei 6:1; Tit 2:9,10; 1Petr 2:18); a stăpânilor (Efeseni 6:9; Coloseni 4:1; 1Timotei 6:2); porunca iubirii și a umilinței (Filipeni 2:1-4); interzicerea: desfrânării, necurăției, poftelor rele, mâniei, iușimii, răutății, defăimării, minciunii etc. (Coloseni 3:5-9); abținerea de la desfrânare (1Tesaloniceni 4:2-8); iubirea fraților (1Tesaloniceni 4:9-11); disciplina celor leneși (2Tesaloniceni 3:6-15); porunca de a munci pentru a ne întreține (2Tesaloniceni 3:10); interzicerea uciderii, desfrânării, homosexualității, răpirii de oameni, minciunii, și jurămintelor strâmbe (1Timotei 1:9-11); interzicerea purtării de podoabe, sau ca femeile să învețe în prezența bărbaților credincioși (1Timotei 2:9-14); femeile căsătorite sunt încurajate să aibă copii (1Timotei 2:15); caracteristicile supraveghetorilor (1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9); a diaconilor (1Timotei 3:8-13); raportarea la frați și surori de diferite vârste (1Timotei 2:1,2); comportarea față de văduve, și caracteristicile adevăratelor văduve (1Timotei 5:3-10), porunci pentru văduve tinere (1Timotei 5:11-14);

comportarea față de bătrânii adunării (1Timotei 5:17-20); abținerea de la iubirea de bani (1Timotei 6:7-11); la dărnicie (1Timotei 6:17-19); comportarea robului Domnului (2Timotei 2:22-26); porunci pentru bărbați în etate (Tit 2:2); femei în etate (Tit 2:3,4); femei tinere (Tit 2:5); pentru tineri (Tit 2:6-8); să nu părăsim adunarea (Evrei 10:24,25); urmărim pacea și sfințirea (Evrei 12:14); dragostea frățească (Evrei 13:1); căsătorie fără adulter (Evrei 13:4); ascultarea de mai marii adunării (Evrei 13:17); să fim înceteți la vorbire și mânie (Iacob 1:19); lepădați necurăția și răutatea (Iacob 1:20); să ne înfrânăm limba (Iacob 1:26; 1Petru 3:10); ajutorarea orfanilor și a văduvelor (Iacob 1:27); să nu facem părtinire (Iacob 2:1-9); nu vorbiți unul împotriva altuia (Iacob 4:11,12); nu faceți planuri fără a implica voința lui Dumnezeu (Iacob 4:13-16), a putea să facem binele și a nu-l face e un păcat (Iacob 4:17); fiți sfinți (1Petru 1:15-16); să lepădăm orice răutate, vicleșug, prefăcătorie, invidie, defăimare (1Petru 2:1); nu întoarceți rău pentru rău (1Petru 3:9); să căutăm pacea (1Petru 3:11); să nu iubim lumea, nici lucrurile din lume (1Ioan 2:15-17); să credem în Numele lui Isus și să ne iubim unii pe alții (1Ioan 3:23; 4:21); să nu scoatem și nici să nu adăugăm la Cuvintele cărții sfinte (Apocalipsa 22:18-19).

Dorim să precizăm că am redat mai sus, peste 100 de porunci.

În final putem spune, analizând poruncile noului legământ, că în ele au fost re-introduse, 9 din cele 10 porunci după cum urmează: porunca I (Exod 20:3, reintrodusă: 1Corinteni 8:5-6); porunca II (Exod 20:4,5, reintrodusă: Romani 1:22-25; 1Ioan 5:21); porunca III (Exod 20:7, reintrodusă: Matei 6:7); porunca IV - sabatul (Exod 20:8-11, nu a fost reintrodusă literal, doar spiritual: Evrei 4); porunca V (Exod 20:12, reintrodusă: Efeseni 6:2); porunca VI (Exod 20:13, reintrodusă: Romani 13:9); porunca VII (Exod 20:14, reintrodusă: 1Corinteni 6:9; Evrei 13:4); porunca VIII (Exod 20:15, reintrodusă: 1Tesaloniceni 4:6; Efeseni 4:28; 1Petru 4:15); porunca IX (Exod 20:16, reintrodusă: Matei 19:18); porunca X (Exod 20:17, reintrodusă: Fapte 20:33-35; 1Corinteni 10:6).

Însă întrebarea care se ridică este: conțin poruncile Noului legământ vreo referire la vreo zi specială, numită în N.T. „**Ziua Domnului**” ?

16. Care este „ziua Domnului” pentru creștini ?

Apocalipsa 1:10: „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe.” Adventiștii, susținătorii sâmbetei de diferite nuanțe, susțin că ziua când Ioan a primit revelația este sâmbăta, doar sâmbăta putea fi numită **„Ziua Domnului”**, Ziua poruncită de Dumnezeu, ca ziua de odihnă în V.T. Există chiar și o versiune a unei Biblii, a unui adventist în acest sens numită: **„Clear Word”**, a acestui text, care traduce după cum urmează: **„în dimineața de sabbat”**. Prin acesta se încearcă să se susțină că Ioan a primit revelația într-o dimineață de sabbat, dar nu există nici un suport în limba greacă, pentru o astfel de traducere; fiind o falsificare inacceptabilă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Însă cu toate că în V.T. sabbatul era poruncit ca zi de odihnă săptămânală, acesta era poruncit în cadrul vechiului legământ făcut cu Israel prin Moise, și era un semn, rețineți, un semn doar între Israel și Dumnezeu, el ne-fiind valabil pentru celelalte națiuni (comp. Exod 31:12-17 cu Psalm 147:19-20).

În Biblie nicăieri sabbatul nu este numit **„Ziua Domnului”**, nicăieri în N.T. ținerea sabbatului (sâmbetei) nu a fost re-poruncit, sau re-introdus ca poruncă pentru cei care cred în Isus, și au fost salvați prin har (comp. cu Fapte 15:1-30). Prin urmare, Ioan nu putea numi sâmbăta: **„Ziua Domnului”**.

În plus, textul după o traducere literală, ar fi așa: **„În ziua Domnească am fost în Spirit...”**. Cuvântul din greacă mult disputat este **„Kyriake”**³, care este unic în N.T. care este adjectiv dativ feminin singular, doar în 1Corinteni 11:20, mai apare un adjectiv asemănător, dar nu identic. În restul N.T. apare doar **„Domnul”** ca substantiv, de peste 700 de ori.

Există dovezi abundente care ne ajută să înțelegem contextul istoric din timpul lui Ioan, la ce se referă expresia **„Ziua Domnului”** din Apocalipsa 1:10. Toate aceste referințe istorice contemporane cu Ioan sau ulterioare, arată că **„Ziua Domnului”** (Ziua Domnească) era duminica. Unii cercetători au ajuns la această concluzie, că **„ziua**

³ Vezi n.s. din traducerea NTTF – 2007, acolo se spune: *„domnească - în greacă: Kyriake”*. Vezi și cartea „Apocalipsa verset cu verset”, de John H. Alexander, unde la p 44 traduce cu: **„zi domnească”**.

Domnească”, este duminica, ca fiind ce mai plauzibilă variantă din cele existente și cea mai în conformitate cu istoria.

De pildă, în lucrarea **„Istoria Bisericii Universale”**, de Rămureau, se spune, citez:

„Ziua de cult și de sărbătoare creștină a fost de la început Duminica, numită „ZIUA DOMNULUI” (he kiriake hemera) Fapt 20,7; 1Corinteni 16:2; Apocalipsa 1,10; Didahia 14:1 (anii 50-70); Sf Ignatie către Magnesieni,9,1...etc. În acest loc (Fapte 20,7-12) găsim știrea prețioasă că adunarea și cultul au avut loc <IN ZIUA INTIA A SAPTAMINII> adică duminica. În afara de Ierusalim, creștini se adunau pt. frângerea pâinii odată pe săptămână, în ziua întâi (după calendarul iudaic), care este ziua Domnului, Duminica.

Numele ei de <ZIUA DOMNEASCA>, pe care o găsim în Apocalipsa (1:10) și în „Învățătura celor 12 apostoli (XIV,1), precum și în știrea pe care o da Pliniu cel Tânăr, proconsulul Bitiniei, despre creștini în „Scrisoarea către Împăratul Traian” (111-112), dovedesc că, încă din epoca apostolică, creștinii au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală, prin cult euharistic și cu masa obștească, ziua învierii Domnului.

Împăratul Constantin nu a făcut altceva decât le-a permis creștinilor să se roage duminica, adică le recunoaște religia lor creștină și nu o spun eu, ci istorici o spun: „Este bine știut că NU împăratul a creat această sărbătoare, cum cred unii, ci că ea era sărbătorită de creștini încă din epoca apostolică”. (vol. 1 pag 228).

În lucrarea: **„Dicționar Biblic Ilustrat”** se trec în revistă mai multe variante, însă se ajunge la concluzia, că expresia: „Ziua Domnului”, se referă în acest pasaj la duminică, observați comentariul:

„ZIUA DOMNULUI. Expresia este găsită numai o singură dată în Scriptură. În Apocalipsa 1:10 Ioan ne dezvăluie că vedenia din Apocalipsa a avut-o în timpul unei răpiri „în Duhul în ziua Domnului”. Aceasta este prima dată când în literatura creștină este menționată he kyriake hemera. Construcția adjectivală sugerează că era un nume oficial al zilei de închinare a bisericii. În calitatea aceasta apare în mod cert în prima parte a sec. al 2-lea (Ignatius, Epistle to the Magnesians, 1.67).

Prea puțin sprijin se poate aduce pentru teoria că termenul s-a referit la ziua de Paște, în afară de cazul în care se înțelege că fiecare zi a Domnului este o recapitulare a Paștelor.

Trebuie remarcat că teologi de renume cum sunt J. J. Wettstein, G. A. Deissmann și F. J. A. Hort, printre alții, preferă să interpreteze versetul printr-o transportare a lui Ioan, în extazul său spiritual în însăși marea zi de judecată (cf. Apocalipsa 6:17; 16:14). J. B. Lightfoot crede că există „motive foarte bune, dacă nu chiar convingătoare” pentru o asemenea teorie (The Apostolic Fathers, 2, Secțiunea I, Partea a II-a, p. 129).

Majoritatea teologilor, însă, înclină să creadă ca și H. B. Swete că o asemenea interpretare este străină de contextul imediat și contrară uzanței lingvistice (LXX folosește întotdeauna he hemera tou kyriou pentru „ziua Domnului” profetică: kyriakos nu apare). Prin urmare, ar părea logic să conchidem că după cum este redat locul exact al vedeniei lui Ioan în v. 9, tot așa este indicată și ocazia propriu-zisă în v. 10.

Chiar dacă acceptăm o dată târzie pentru scrierea Apocalipsei (cca. 96 d.C.), nu este necesar să presupunem ca și Harnack, că expresia he kyriake hemera nu a fost folosită înainte de sfârșitul sec. I. Se poate ca expresia să fi apărut încă în anul 57 d.C., când Pavel a scris I Corinteni. În 11:20 vorbește despre kyriakon deipnon („Cina Domnului”). Este interesant că Pesh. redă aici „ziua Domnului”. Dar pare puțin probabil ca termenul să fi fost folosit în mod curent, deoarece mai târziu în epistolă Pavel folosește expresia kata mian sabbatou (16:2)...Este clar că aici, Domnul” înseamnă Cristos și nu Dumnezeu Tatăl. Este ziua lui Cristos. Este ziua Lui datorită învierii Sale, când a fost „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu” (Romani 1:4). McArthur are dreptate când afirmă că acest titlu derivă din poziția de Domn a lui Isus Cristos care a fost arătată prin învierea Lui în „ziua întâi a săptămânii” (Marcu 16:2; vezi A. A. McArthur, The Evolution of the Christian Year, 1953, p. 21). Închinarea creștină este în esență o anamnesis (aducere aminte) a evenimentului de la Paște care a revelat triumful planului de mântuire al lui Dumnezeu. De aici derivă nota dominantă de bucurie și laudă.

Prima zi a săptămânii este de asemenea o zi potrivită, întrucât amintește de prima zi a creației, când Dumnezeu a făcut lumină, precum și faptul că Rusaliile creștine au avut loc într-o zi de duminică. În plus, se poate ca primii creștini să fi așteptat întoarcerea Domnului în ziua Sa...” [sublinierile îmi aparțin].

Să examinăm câteva surse istorice creștine și laice, care ne pot ajuta să interpretăm corect expresia: „**ziua Domnească**”, în contextul istoric din timpul lui Ioan, și înainte de a da Constantin decretul duminical:

- **Scrisoarea lui Barnabas**, apărută între anii: 70-135 d.C., ni-l prezintă pe Dumnezeu spunând: *„Sabatele de acum nu mai sunt după voia Mea, dar (Sabatul) pe care vi l-am dat, este plăcut Mie, căci în el am pus capăt tuturor ostenețelor, și la începutul celei de a opta zi am făcut un nou început pentru o lume nouă. Prin urmare, să sărbătoriți cea de a opta zi, în care a înviat Hristos, li S-a arătat oamenilor și apoi s-a înălțat la cer”* Un alt fragment: *„Mai mult, Dumnezeu a spus Evreilor, "Nu vreau luni noi, Sabate"... "Aceste Sabate nu sunt primite de mine, ...Deci noi, Creștini ținem ziua a opta cu bucurie, zi în care Isus s-a ridicat dintre cei morți și s-a înălțat la cer."* (15:8f, The Epistle of Barnabas, 100AD, Ante-Nicene Fathers, vol 1, pg. 147).
- **Ignatius** (50-115 d.C.): *„Nu vă lăsați duși de învățături străine, sau de povești vechi, care nu sunt de folos. Pentru că dacă noi încă trăim după legea Evreiască, noi recunoaștem că nu am primit harul...Dacă, deci, cei care au fost crescuți în învățăturile vechi au fost aduși să aibă o speranță nouă, ne mai ținând Sabatul, dar trăind în tinerea Zilei Domnului, în care și viețile noastre sau ridicat prin El și prin moartea Lui (pe care unii nu o recunosc), prin acest secret noi am primit credința, și pentru aceasta noi suferim ca să putem fi găsiți ca ucenici a lui Isus Hristos învățătorul nostru, cum am putea noi trăi separați de el pentru care și profeți se uitau la el ca învățătorul lor, fiind ucenicii lui în spirit?...fiecare prieten a lui Hristos să țină Ziua Domnului cu bucurie, ziua învieri, regina și cea dintâi a tuturor zilelor din săptămână. Este absurd să vorbești despre Isus Hristos cu limba, și să te bucuri cu mintea un Iudaism care acum a ajuns la un sfârșit, pentru că unde sunt Creștini nu poate fi Iudaism... Aceste lucruri vi le-am spus, dragii mei, nu pentru că cunosc pe vreunul dintre voi să fie în stadiul acesta; dar ca nici unul dintre voi, să nu-l pot apăra cu mâinile goale, ca nici unul să nu cadă cursă unor învățături false, dar pentru ca voi să primiți siguranța lui Hristos din plin...”*

(Ignatius, Epistle to the Magnesians, chp 9. Ante-Nicene Fathers, vol 1, pg 62-63.) Ignațiu, care și-a scris lucrarea sa către creștinii din localitatea Magnesia, prin preajma anului 114 d.C., îi descrie astfel pe creștini: „Ei nu mai țin Sabatele evreiești, ci se închină în Ziua Domnului, în care, prin El și prin moartea Lui, ne-a fost dăruită viața ...” (The Fathers of the Church, Vol. I: The Apostolic Fathers (New York, 1947), p.99).

- **Pliniu** guvernatorul Bitiniei raportează împăratului roman, despre creștini (110 d.C.): „Ei erau în obiceiul de a se aduna într-o anumită zi înainte de a se face zi, când ei cântau în versuri alternative a imnurilor lui Hristos, ca și la un Dumnezeu, și legați între ei cu un legământ ca să nu facă vreun lucru rău, niciodată să nu facă vreo fraudă, furt, sau curvie, nici-odată să mintă, sau sa nege un adevăr când sunt chemați să mărturisească; după care este în obiceiul lor să se separe, și să se strângă la o mâncare bună - mâncare normală și curată”.
- **Didache**, (între: 60-80 sau 120-180 d.C.): în capitolul 14 găsim îndrumarea următoare: „În Ziua Domnului, când sunteți adunați, după ce v-ați mărturisit unii altora păcatele și v-ați iertat unii pe ceilalți, puteți frânge pâinea împreună. Să nu îngăduiți nimănui care este încă în ceartă cu aproapele său să ia parte cu voi, pentru că lucrarea voastră sa fie sfânta.”
- **Epistola Apostolilor** (150 d.C.): „Eu (Hristos) am venit în viață în ziua a opta care este ziua Domnului.”
- **Iustian Martirul** (150 d.C.): „Dar Duminica este ziua în care noi ne strângem laolaltă, pentru că este prima zi a săptămâni și Isus, Mântuitorul nostru în aceeași zi a înviat din morți.” (First apology of Justin, Ch 68). „Mai mult, toți acești oameni neprihăniți (cum au fost Adam, Abel, Enoh, Lot, Noe, Melchizedec, și Avraam) cu toate că nu au ținut Sabatele, au fost plăcuți lui Dumnezeu; și după Avraam până la Moise...” (Dialogue With Trypho the Jew, 150-165 AD, Ante-Nicene Fathers, vol 1, page 204) Iustian sau Iustin (cca. 100 - c.165 d.C.), cunoscut și sub numirea de Iustin Martirul din cauza morții sale pentru Domnul, ne-a lăsat o descriere deosebit de frumoasă a felului în care obișnuiau

creștinii din preajma anului 150 să se închine: „...Îl binecuvântăm pe Creatorul tuturor, prin Fiul Său, Isus Cristos și prin Duhul Sfânt. Iar în ziua de duminică, toți cei ce locuiesc la oraș sau la țară se adună împreună într-un loc și citească memoriile apostolilor și scrierile profeților, atât cât îngăduie timpul. Iar după ce a terminat cel care citește, conducătorul dă instrucțiuni verbal și îndeamnă la imitarea acestor lucruri bune. Apoi ne ridicăm cu toții și ne rugăm și, așa cum am spus înainte, când se încheie rugăciunea, se aduc pâinea și vinul, iar conducătorul aduce rugăciuni și mulțumiri într-un mod asemănător, după puterea lui, iar oamenii consimt, spunând: „Amin”. Pâinea și vinul se împart tuturor și are loc împărtășirea din elementele cu privire la care s-a mulțumit, iar celor absenți le sunt trimise de către diaconi. Cei care pot și doresc dau ceea ce cred că este potrivit; ce se adună este dat conducătorului, care îi ajută pe orfani, pe văduve și pe cei care, din pricina bolii sau din alte motive, sunt în nevoie, pe cei care sunt închiși și pe străinii care ne vizitează - într-un cuvânt, are grijă de toți cei în nevoie. Dar duminica este ziua când noi toți ținem adunarea noastră comună, pentru că este prima zi, în care Dumnezeu, schimbând întunericul și materia, a creat lumea, iar Isus Cristos, Salvatorul nostru, a înviat din morți în aceeași zi. Căci El a fost răstignit în ziua dinainte de Saturn (sâmbătă), iar în ziua de după Saturn, care este ziua soarelui, S-a arătat ucenicilor și apostolilor și i-a învățat aceste lucruri, pe care vi le-am spus și vouă spre examinare.” (Apologia I; cap. LXVII).

- **Clement din Alexandria** (190 d.C.), (comentând despre cele 10 porunci și semnificația Creștină) spune: „Ziua a șaptea este proclamată ca o zi de odihnă, pregătindu-ne prin înfrânarea de păcat pentru Prima Zi, adevărata zi de odihna.”
- **Bardesanes** (200 d.C.): „Cea ce suntem, suntem chemați după numele lui Cristos, Creștini. Într-o zi, prima zi a săptămânii, noi ne adunăm laolaltă.”
- **Tertulian** (200 d.C.): „Alții...cred că soarele este Dumnezeul creștinilor, pentru că este bine știut că Duminica

este ziua bucuriei noastre.” (To the Nations 1:133) „*Pentru noi Sabaturile sunt străine.*” (On Idolatry, 14:6)4

- **Origen** (220 d.C.): „*Duminica, nici un lucru al lumi nu ar trebui făcut. Dar dacă, tu te abții de la lucrurile lumești și ți e liber pentru lucrurile spirituale, du-te la biserică, ascultă la citirea și predicarea sfântă, meditează în lucrurile cerești.*” (Homil. 23 in Numeros 4, PG 12:749)

În concluzie, argumentele din contextul istoric, converg spre a susține că „**ziua Domnească**”, este duminica. Chiar dacă Apocalipsa 1:10, este doar o aluzie, la această zi, acest text nu conține o poruncă, însă este clar că adunările (bisericele) din timpul lui Ioan, nu au avut nevoie de explicații suplimentare la expresia: „**ziua Domnească**”, ele au înțeles că Ioan se referă la duminică.

Dacă în timpul lui Ioan, lucrurile nu erau stabilite și conturate, și dacă de pildă, unele biserici, țineau sâmbăta, altele nu țineau nici o zi pentru Domnul, atunci aluzia lui Ioan, i-ar fi pus în confuzie, însă cu siguranță că toate adunările de atunci, știu și acceptau de comun acord, că ziua de duminică este „**ziua Domnească**”, și prin urmare Ioan, nu a considerat de cuviință să dea mai multe detalii. Pentru ei era un obicei sfânt de a se aduna duminica, ca pentru evrei închinarea în sinagogă cu ocazia sabatului.

Să nu uităm că Apocalipsa este ultima revelație a Domnului Isus pentru poporul Lui, și chiar o aluzie în această ultimă revelație, pentru cei sinceri și atenți, poate cântări mai mult decât o lege dată prin Moise (legea cu sabatul), sau un obicei ce l-a avut adunarea (biserica), la început, în Fapte cap. 1-7, când se aduna în fiecare zi.

Noi suntem armata Domnului, și ca și la armată, ultimul ordin este cel de care trebuie să ascultăm, nu de ordine mai vechi, deoarece ordinele mai vechi pot fi revocate, de un nou ordin.

Pentru creștini, Apocalipsa reprezintă ultimul ordin revelat prin Scripturi, deci să acționăm ca atare.

Care sunt motivele pentru care adunarea creștină a pus deoparte duminica ca zi pentru Domnul Isus?

Adunarea (ekklesia) după perioada de trăire în comun, în care se adunau în fiecare zi (Fapte cap. 2-8), a început foarte repede să se închine duminica, în ziua întâi a săptămânii, să facă din ea o zi rânduită pentru părtășie, învățătură și frângerea pâinii. Motivele sunt următoarele (ele sunt prezentate și în scrierile patristice):

- În ziua întâi a săptămânii Domnul Isus a înviat (Matei 28:1; Marcu 16:2; Luca 24:1; Ioan 20:1,19).
- În ziua întâi a săptămânii a înviat Domnul Isus, iar ucenici erau adunați (Luca cap. 24). În următoarea duminică ucenici din nou erau adunați, Isus s-a arătat atunci lui Toma (Ioan 20:26, vezi NTTF-2007 n.s.).
- În ziua întâi a săptămânii a avut loc botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 2:1 comp. cu Levitic 23:15,16).
- În ziua întâia a săptămânii Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric (Geneza 1:2-5).
- Ea este ziua când se făcea circumcizia (Levitic 12:3; Luca 2:21; Fapte 7:8); este ziua când vom experimenta veșnicia, de după mileniu care este a șaptea mie de ani, iar veșnicia va începe cu a opta mie de ani.
- Este ziua când creștinii se adunau (Fapte 20:7); și când se făceau colecta în adunare pentru ajutoare (1Corinteni 16:2).
- Este ziua când Ioan a primit revelația (Apocalipsa 1:10), și pe care prin inspirație o numește: **„Ziua Domnească”** [o analiză completă asupra acestei expresii se găsește în broșura: **„Când este „Ziua Domnească” – Apocalipsa 1:10?**].
- Este ziua când creștinii din sec. II d.C. ca urmași ai apostolilor⁴ se întruneau pentru a lua Cina Domnului, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu.

De fapt, învierea a fost ziua în care s-au pus bazele Bisericii creștine. Un text care ne vorbește despre o stare care s-a repetat duminică de duminică, este în Ioan 20. Aici ni se spune că în ziua întâi a săptămânii (duminica), în ziua învierii, seara, ucenicii erau adunați, Domnul li s-a arătat; apostolul Toma însă nu era cu ei, însă în următoare seară de duminică⁵, Domnul li se arată din nou (Ioan

⁴ Barnaba (sec.1), Ignățiu (în jurul anului 100 d.C.), Iustin Martirul (155 d.C.), Irineu (180 d.C.), Clement din Alexandria (194 d.C.), susțineau ca zi de sărbătoare și bucurie, duminica. Doar după căderea în apostazie, unii s-au abătut și țineau sâmbăta. Atanasie din sec.4, spune că unii din Alexandria țineau sâmbăta, iar cei din Egipt și alții, duminica.

⁵ Isus s-a arătat duminică seara la apostoli (Ioan 20:19), iar după 8 zile, s-a arătat din nou (Ioan 20:26). Calculul pentru cele 8 zile este următorul, și începe cu prima zi a săptămânii, duminică seara (prima zi spre sfârșite), când Isus s-a arătat, a șaptea zi este vinerea de la apus până sâmbătă la apus,

20:19,24-26). Iar a treia oară li se arată lângă marea Tiberiadei, când unii dintre ucenici erau la pescuit (Ioan 21:1-14). Este însă clar că primele două apariții au avut loc în prima și a doua duminică (comp. Ioan 20:19-26 cu 21:14).

Un alt exemplu, de închinare duminica, îl găsim în capitolul 20 din cartea Faptele Apostolilor, unde aflăm că Pavel și-a pregătit itinerarul în așa fel, încât să fie prezent la frângerea pâinii, care se lua în Troa în ziua dintâi a săptămânii. O atentă studiere a pasajului va scoate la lumină faptul ca Pavel a sosit în Troa luni (probabil luni dimineata), și a plecat de acolo exact peste o săptămână, adică luni dimineata, după serviciul divin de duminică, unde a avut loc frângerea pâinii și predicarea Cuvântului (Fapte 20:6-11).

O alta dovadă că Biserica de la început se închina în cea dintâi zi a săptămânii se găsește în 1Corinteni 16. Pavel îi îndeamnă pe cei din Corint să facă strângerea de ajutoare în cadrul adunării din aceasta zi, ceea ce induce în eroare cititorul este că unii traducători au introdus cuvântul „**acasă**”, ca și cum banii pentru ajutoare s-au strâns acasă. Însă potrivit celor mai fidele traduceri, banii s-au strâns în adunare, așa reiese din context și din text:

„Iar despre colecta cea pentru cei sfinți; precum am poruncit adunărilor Galatiei, așa faceți și voi. În prima zi a săptămânii fiecare dintre voi să pună deoparte, strângând după cum are să câștige; pentru ca nu când am să vin, atunci să se facă colecte. Iar când am să sosesc, pe cei care aveți să îi aprobați prin scrisori, pe aceștia îi voi trimite să ducă darul vostru la Ierusalim”. (1Corinteni 16:1-3, NTTF-2008). Și în traducerile: NT’ Pascal, CLV, NTR (2007), NTTC, nu apare cuvântul acasă. Deci ca și adunările Galatiei și adunarea din Corint trebuia să facă colecta în prima zi a săptămânii duminica, de ce? Deoarece, adunările de atunci se adunau duminica.

Verbul folosit aici în limba greacă se aplică unei activități repetate de „punere de o parte”. Cu alte cuvinte: ei trebuiau să colecteze „în fiecare zi dintâi a săptămânii”, pentru ca strângerea să nu se facă în pripă doar atunci când vine Pavel.

Istoria este plină de dovezi care ne arată că în preajma anului 100 d.C., Biserica creștină se aduna în cea dintâi zi a săptămânii. Expresia „Ziua Domnească” este folosită și de apostolul Ioan în

a opta zi este de sâmbătă la apus și până duminică la apus, iar „**după opt zile**” înseamnă duminică seara după apusul soarelui, când începea a noua zi la evrei, însă în calendarul nostru duminică seara.

Apocalipsa 1:10 cu referire la ziua de duminică, putem aduce dovezi ca ziua de închinăciune a Bisericii primare a fost cea dintâi zi a săptămânii, în primele secole ale creștinismului numită: „**Ziua Domnului**”, sau „**a opta zi**”:

Trebuie menționat și faptul că în timpul Imperiului Roman, duminica nu era o zi liberă. Nu era zi liberă nici pentru creștini și nici pentru evrei. Astfel sclavii creștini munceau și în acea zi, însă toți creștini care puteau se adunau dis-de-diminează pentru închinare și Cina Domnului.

Prin urmare, creștinii s-au obișnuit să respecte și ei tot o zi din șapte, după principiul (spiritul) legii, fără însă să țină litera legii. O zi, dedicând-o proslăvirii lui Dumnezeu, misiunii creștine și odihnirii trupului.

În timp ce suntem rezonabili și ne-legaliști, putem considera că Dumnezeu l-a făcut pe om în așa fel ca el să aibă nevoie de o zi de odihnă.

Dacă acceptăm că duminica este o zi ce aparține Domnului, mai mult ca celelalte zile, deoarece în această zi a înviat Domnul, și în această zi a fost turnat Duhul Sfânt, și la această zi face aluzie Ioan, când scrie sub inspirația Spiritului Sfânt, atunci vom dedica această zi: Domnului, Celui ce a înviat în această zi.

Aceasta implică să dedicăm timpul din această zi: Domnului.

Dacă oamenii din lume, învățați de fire, când sărbătoresc ziua unui om, petrec timp cu el, mănâncă împreună cu sărbătoritul, îi aduc cadouri, îi cântă la mulți ani. În mod asemănător noi în ziua Domnească, ar trebui să petrecem timp cu Domnul Isus, să luăm parte la masa Lui (Cina Domnului); să adunăm bani pentru lucrarea Lui (1Corinteni 16:2); să Îi cântăm cântări de laudă.

Însă continuând ceea ce a fost o practică apostolică, noi credem că trebuie să privim ziua de duminică, ca fiind Ziua Domnească, o zi a Domnului, în cinstea Domnului și spre amintirea învierii Sale. Fie ca următoare zi Domnească, ziua învierii, ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm de ea (Psalm 118:22-26), să ne găsească în Casa Domnului!

17. Care este însă ziua sabatică obligatorie pentru creștini?

După cum am observat până aici, aceasta nu este sâmbăta, însă, în Noul Legământ, ziua de odihnă echivalentă sabatului, este descrisă prin cuvintele: **„Rămâne deci o odihnă sabatică pentru poporul lui Dumnezeu.”** (Evrei 4:9 - Biblia Cornilescu 1931 revizuită în 1998).

Această odihnă sabatică se referă la sabatul spiritual, care are loc în fiecare zi când ascultăm de Dumnezeu; după cum se spune în Evrei 4:6-8 NW: **«Nu vor intra în odihna Mea » Și apoi urmează: „Întrucât rămâne deci ca unii să intre în ea, iar cei cărora le-a fost anunțată vestea bună mai întâi nu au intrat din cauza neascultării, El stabilește din nou o anumită zi spunând după atâta timp în psalmul lui David: «Astăzi», așa cum s-a spus mai sus «Astăzi, dacă ascultați glasul său, nu vă împietriți inimile»”. Această zi de odihnă este «Astăzi», adică: „...în fiecare zi, atât timp cât se zice astăzi...”** (Evrei 3:13).

Cum se ține acest tip de sabat? În acest tip de sabat se intră prin credință **„Căci noi care am crezut, intrăm în odihna...”** (Evrei 4:3 BCR), iar credința duce la ascultare, după cum se spune: **„Astăzi, dacă ascultați glasul său, nu vă împietriți inimile.”** Astfel vom fi receptivi la chemarea și glasul lui Dumnezeu, nu ca Israeliți, care au poftit lucruri rele (Psalm 106:14), au fost geloși (Psalm 106:16), au fost idolatri (Psalm 106:19,28,36), au disprețuit țara cea bună (Psalm 106:24), au murmurat (Psalm 106:25), nu au ascultat ca să nimicească popoarele idolatre (Psalm 106:34); și de aceea nu au intrat în odihna lui Dumnezeu.

În contrast evreii nu s-au odihnit de lucrările lor; nu au crezut, nu au ascultat, noi, care credem și ascultăm de chemarea lui Dumnezeu ne odihnim de lucrările noastre, **cum** s-a odihnit Dumnezeu de a le Sale. Cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările sale? El s-a odihnit prin faptul că totul era perfect, nu mai era nimic de făcut, doar de a admira creația Sa, și a se bucura de ea. (Geneza 1:31; 2:2-3). Tot așa noi, trebuie să ne odihnim de toate lucrările noastre (Evrei 4:10-11), bucurându-ne și bizuindu-ne pe jertfa și pe lucrarea completă și perfectă al lui Cristos de la cruce, care a rostit cuvintele: **„...S-a sfârșit!...”** terminând misiunea lui Dumnezeu (Ioan 19:30).

Iar a rămâne în odihnă, este sinonim cu a rămâne în Cristos, permițându-i acestuia să lucreze în viața ta.

Este interesant, că Biblia în Evrei cap.3,4 vorbește de o intrare și o rămânere în odihna lui Dumnezeu (3:3); nu de un ciclu, cum este sabatul fizic, în care intri și ieși. Iar **acest sabat spiritual este echivalentul sabatului săptămânal din vechiul legământ**. De unde știm asta? Din versetele următoare: Evrei 4:10-11: **„Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale**. Să ne grăbim, deci, **să intrăm în odihna aceasta**, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.”

Deci, cine intră în această odihnă, care nu este ciclică, ca sabatul săptămânal, ci este permanentă, este în fiecare zi, **„se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale”**.

Când s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale? **În ziua șaptea** după cum precizează și Pavel în acest context: **„Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.”** (Evrei 4:4). În concluzie, dacă poporul lui Dumnezeu se odihnește **„în fiecare zi”**, și Scriptura care este infailibilă, spune că poporul creștin se odihnește **așa** cum s-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea, atunci fără tăgadă putem afirma că **sabatul spiritual permanent este echivalentul sabatului din a șaptea zi!**

A ține sabatul săptămânal înseamnă a anula sabatul spiritual, deoarece nu îl consideri echivalentul celui spiritual, și desființezi textul care spune clar: **„Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.”...Rămâne deci o odihnă sabatică** (care este în fiecare zi) **pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui** (cea permanentă), **se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale** (în ziua a șaptea). Să ne grăbim, deci, **să intrăm în odihna aceasta** (permanentă), **pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.”**

Dacă pentru Israel a imita odihna lui Dumnezeu a însemnat să respecte sabatul săptămânal, pentru creștini, poporul noului legământ, a imita sau a intra în odihna lui Dumnezeu, înseamnă a accepta acest sabat spiritual care este în fiecare zi.

Drag cititor, dacă consideri că sabatul spiritual potrivit Scripturii, este echivalentul sabatului săptămânal, atunci e inutil să mai ții un sabat din vechiul legământ, odată ce el a fost înlocuit, ori respecti umbra, ori respecti realitatea, și intri în adevărata odihnă a poporului lui Dumnezeu, în trupul lui Cristos!

Acest sabat spiritual, odată cu venirea lui Isus pe pământ, care ne-a făcut tuturor această invitație în Matei 11:28-30: **„Veniți la Mine, toți**

cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Iar de fiecare dată, când cineva se naște din nou, intră în odihna lui Dumnezeu, deoarece el prin credință, acceptă lucrarea făcută de Cristos la cruce, și astfel el se poate odihni de lucrările lui, căci nu mai trebuie să facă lucrări pentru a fi salvat; ci, să accepte lucrarea lui Cristos, care este completă și perfectă (Evrei 10:10,14), și care a încheiat lucrarea de ispășire pentru om. Fie ca să intrăm în odihna lui Dumnezeu, și să rămânem în această odihnă binefăcătoare.

AVÂND ÎN VEDERE ACESTE LUCRURI, ÎNTREABĂ-TE ÎN FINAL:

- **Învăță religia din care faci parte, adevărul despre ziua de odihnă ?**
- **Tu personal ai intrat în ziua de odihnă, fiind născut din Dumnezeu ?**
- **Duci o viață de ascultare prin Isus Cristos, pentru a rămâne în odihna lui Dumnezeu?**

Calea Creștină

2016 – Arad

Telefon: 0745558209.

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro